ion drăguşanul

cu sufletul în palme

poeme dedicate în acrostih

Cluj-Napoca 2025

COPERŢILE:

Tablouri de Carmel Georgescu

rana de pe frunte

prietenului Gheorghiţă ABOGĂTOAE

Gândindu-mă, copil fiind,
hoinar să fiu în lumea mare,
eu m-am grăbit, dorind să-i prind
odată pe drumeţi în depărtare,
râdeau copacii, troscotul râdea
grăbitului hoinar făcând în ciudă,
habar n-aveau că totuşi lumea mea
iar se legase de o stea zăludă
ţinută până-atunci în mare taină
adânc pecetluită doar cu vise,

Apoi, pe drum, m-am descheiat la haină
blagoslovit de ţinte interzise,
ori eu aveam o lume de ştiut
gând răzvrătit şi gând mocnind în sine
ademenit de veşnicul trecut –
târziul moştenit profund în vine,
o, cât de trist mă aşezam pe trepte
atunci când cânturi simple şi senine
erau doar leacul rănii de pe frunte

tot ce nu se vede

domnului Costică ACATRINEI

Cuvintele sunt taina cea mai sfântă,
oricât ne-am pierde iar prin preajma lor
stigmatul sacru a rămas şi cântă
tot într-un strigăt amplu de cocor
iertat de zei, chiar dacă-i deconspiră
cu chip de piatră şi cu suflet mut,
atâţi copaci prin preajma lor se-nşiră

Arhetipal duraţi într-un trecut
ce nu s-a pus vreodată la-ndoială,
având cuvinte vechi la temelie,
trecutul e decizia finală,
rând fără rând desprins din veşnicie,
iar cei ce cred cu patimă c-ar crede
nu pot nega nimic din ce e scris,
e prea aproape tot ce nu se vede,
iar risipirea se numeşte vis

cei ce trăiră

doamnei Silvia ACHIŢEI-ANDREESCU

Sfinţească-se numele celui plecat,
iertat sub povara cântării
luceferii-i poartă cântul curat
viu să rămână-n lărgimile zării,
iar cei ce-au rămas să-i aprindă lumini
atunci când l-o prinde dorul de casă

Acasă să vină de printre străini
căci vinul aşteaptă pe masă
har hăruiţilor care îl ştiu
ivindu-se blând din hora străbună,
ţărâna-i prin sunet sufletul viu,
el încă mai este cu noi împreună,
iar cei care-l uită să cadă-n uitări,

Amarnică lumea în veci să-i ignore,
noi ducem speranţa trăind depărtări,
ducând universului străvechile hore
rămase aici moştenire şi viaţă
eternă prin cântecul fără sfârşit,
eroici sunt paşii care te-nvaţă
spre căi de lumină când e de păşit
căci timpul din noi mereu se inspiră
unde-i loc de trăit pentru cei ce trăiră

durându-l drept metaforă

ziaristului Ioan Valentin ADOMNICĂI

Istoria aceasta are seamăn
oricând în viaţa unui alt bărbat,
ajunge doar să aibă suflet geamăn
nebiruit, căci cred că s-a-ntâmplat:

Vegheau asupra veacului secunde
aglomerate-n zbor dezlănţuit,
le-am numărat şi le-am pierdut pe unde
eram dator şi trebuia plătit,
nu-mi amintesc dacă-am sorbit din ele,
trecutul e doar vin de închinat,
iar viitorul cu zvâcniri rebele
nunteşte-n mine fără de păcat,

Am să şi sorb cândva din cupa lui
durându-l drept metaforă frumoasă,
odinioară, când păşeam hai-hui,
mereu uitam de vinul de pe masă,
nu ştiu de-a mai rămas sau s-a pierdut
iar setea potolită cu amar
cu resemnări rezistă în trecut
abia întrezărită-n minutar
irositoare viaţă: un minut

povara altei învieri

prietenului Ionuţ ADOMNIŢEI

Ieri se întoarce-ntotdeauna-n ieri,
oracolii de mult n-au mai vestit,
n-au dus povara altei învieri
uitaţi în norii de la răsărit,
ţin toţi secretă amintirea lor,

Apusă-i steaua pentru totdeauna,
dar orbi orbecăind în viitor
o să culeagă bezna şi minciuna,
minciuna-i fire, ghem în deşirare,
nu-i poţi schimba conturul ireal,
izvoarele se-aud în depărtare
ţâşnind din stâncă într-un ultim val,
e prea târziu să desluşesc un sens,
iar nă-nfăşoară cerul larg şi dens

i-am întrebat pe zei

ziaristului Constantin AGAFIŢEI

Cărarea află locul rătăcit
ori poate-l pierde, însă cui îi pasă,
nu-i om să-mi spună veşti despre sfârşit
sau despre ce-i întoarcerea acasă,
toţi trec grăbiţi numai de graba lor,
au taine-n voie doar de ei sperate,
nopţi înfăşoară ceea ce-nfăşor
tocmai acum şi în aceste stanţe,
iar umbrele se duc, se duc, se duc,
nimic niciunde nu le mai regretă,

Amurgul este zeul meu caduc
găsit într-o-nserare desuetă
ameninţată numai de cântări
flămânde de auzuri fascinate,
iar timpul meu în alte înserări
ţintea atent spre stelele uitate:
eram un zeu, eram numai amurg?,
i-am întrebat pe zei şi-am prins să curg

silabă cu silabă

colegului Aurel ALEXA

Au chip de înger şi un mers frivol
uitările, despovărând cuvinte,
rotindu-le pe ceruri rostogol
etern sau efemer de gânduri sfinte,
le-am întâlnit, fugind din calea lor

Ademenit de zări fără puhoaie,
lumina m-a sorbit, un meteor
eram în lumea stelelor în ploaie
xilogravând silabă cu silabă
această lume vitregă şi slabă

luminând chitara

muzicianului rock Andras ADAM

Ai de trăit sublime amintiri,
năvalnic urcă stele pe strune
durându-ţi lumea-n care vrei si fii
răspunsul clar al fiecărui nume
abia le-atingi conturul sideral
să-ţi fie casă-ntregul univers,

Aed să fii ca-n timpul ancestral
durat de rune cale pentru mers
acolo unde, luminând chitara
miraculos clădeşte primăvara

raiul unei vieţi

doamnei Daniela Maria ANDRIEŞ

Doar cei ce cred împătimiţi că cred
au multe sfaturi, smulse din citate
nepricepute şi ca un aed
iar dau năvală cruntă peste toate,
e-atât de trist că ei nu ştiu nimic,
legându-se buimaci de-o nălucire
au sufletul în flăcări, un nisip

Mărunt e viaţa lor într-o subţire
apocalipsă din străvechiul mit
rămas prin veacuri ca o buruiană
iradiind printr-un pustiu, un nesfârşit
al ignoranţei, milioane

Au de-ndurat doar cazna irosirii,
nevoia de o viaţă viitoare,
dar viaţa doar prin viaţă ia sfârşit,
raiul e-aici şi-mi pare o cărare
imaginată doar de zeii cântăreţi,
eu l-am trăit adânc, cu-nfiorare
şi-am şi gustat din raiul unei vieţi

oaze

doamnei Magda ANDRIU

Melancolii arzând din zare-n zare
atât de mulţi trăiesc din amintiri
ghicind speranţe-n ziua următoare
din calendarul generoasei firi,
apoi petrec sub ploaia de clipite

Ademenind ciudate întâmplări,
noiane de trăiri îngăduite
de-a lungul şi de-a latul vastei zări,
rămân în urmă doar melancolii
iradiind trăirile-mplinite,
un fel de raze rare prin pustii

departe, mai departe

salvamontistului Petrică ARICIUC

Păşind, cândva, prin troscotul de-acasă,
eu retrăiam pădurile-ancestrale
timid privind cum clipele se lasă
răpuse într-o ploaie de petale,
iar eu eram mereu biruitor
căci nu aveam oprelişti sau povară,
atunci prin troscot mă ştiam fior

Aprins de brazde în întreaga ţară
rug pământesc spre rugul sfânt din cer
iradiind lumina împreună
căci Soarele mă îndemna să sper,
iar Cerul pregătise vreme bună
urmând să plec departe, mai departe
ca să îmi aflu sufletu-ntr-o carte

acelaşi zbor

doamnei Georgeta AVĂDANEI

Grădini cu pomi frumoşi şi roade
erau în cale-mi despletite,
odată totuşi fructul cade,
rămân prin crengi numai clipite,
greu chiar şi frunzele apasă,
eu însă le mai ţin pe toate
tânjind ca de un dor de casă
atât cât pot la libertate,

Am aripile bine-ascunse
vibrând lăuntric de o viaţă,
amiezi cu osiile unse
datoare mi-s şi mă învaţă
acelaşi zbor ştiut prea bine
născut şi înnăscut deodată
eternitatea care-l ţine
iar ca ispită câteodată

doar ceea ce-am trăit

prietenului Tiberiu AVRAM

Tot ce-am uitat eu am sortit uitării,
iar viaţa mea e doldora de chipuri,
bard m-am ivit pe temelia zării,
ecou al stâncii presurând nisipuri
rătăcitoare, să le ducă vântul
iarăşi acolo unde-au fost de dus,
ursit mi-a fost să fie doar cuvântul

Adevărata-mi viaţă şi apus,
văd împrejur doar ceea ce-am trăit,
rugul din mine încă e aprins,
adeseori şi stele-am zămislit,
mi-i cântecul în spaţii necuprins

elfii

doamnei Elena Diana BĂDĂLUŢĂ

Erau păduri cu elfi mânaţi de teamă
la umbra celui mai înalt copac,
ei se-nchinau şi îi plăteau şi vamă
numai să poată dăinui în veac,
acolo sus, în crengile-nstelate,

Doreau să-şi afle veşnicul sălaş,
iar el, stejarul, în singurătate
avea destinul său de uriaş
neconştient din veac în veac de sine,
atât de-nstrăinat de-nchinători,

Ba chiar vrăjmaşul elfilor, şi-n fine,
atras de cerul limpede din zori,
dar mai târziu un elf se proclamase
a fi esenţa marelui stejar,
lui se-nchinară elfii în frumoase
urcuşuri prin cântări aduse-n dar:
ţinutul lor s-a prăbuşit spre sud,
acum numai cântările se-aud

spuma mării

domnului Ion BĂIŢAN

Ivindu-se târziu din spuma mării
o zeitate antică pribeagă
n-a încetat periplu-ndepărtării

Barzii măcar cândva s-o înţeleagă,
apoi veniră vremuri după vreme,
iar zeii într-un tot s-au contopit
ţintind spre spaime, cel care se teme
ascultă de porunci şi-i neclintit,
nici spuma mării nu o să-l mai cheme

pe drumul vieţii, pelerinii

colegului Vasile BĂIŢAN

Veneau pe drumul vieţii pelerinii
abia păşind, dar năzuind spre zări
sfinţind cu paşii ierbile şi spinii,
iar spinii le-au răzbit prin încălţări,
la ceas de taină, când făceau popas,
erau răniţi, dar mai aveau speranţe,

Ba şi puteri, căci calea ce-a rămas
ademenea cu-aceleaşi circumstanţe,
iar naşterea finală şi-o doreau
ţinut al fericirii meritate,
avea de mers, dar încă mai sperau,
nevoia lor era eternitate

atunci când verbul

domnului Florin BALAHURA

Fără fântâni aş fi murit de sete
la marginea pustiului din oameni
orbit de nostalgie şi regrete,
răpus de ceata ultimilor fameni,
iar cu fântâni m-am vindecat de toate,
nimic nu-mi stă în cale să mă frângă,

Barzii îmi cântă mie pe-nserate
apoi fântâni încep încet să plângă,
lacrima lor o vor sorbi drumeţii
aduşi aici de ziua următoare:
hai să plecăm, până nu vin ereţii,
un stol întreg de păsări răpitoare
rostite astfel poate prin ursire
atunci când verbul pregătea zidire

împlinirea prin arte

pictorului Radu BERCEA

Râvnea penelul să-ţi dureze-o lume
a viselor măiestru împlinite,
dorea culoarea pânzei să te-asume
urmând lumina în nemărginite

Balade vizuale ce prin sânge
eternelor dureri când le-au fost leac
răbdau în suflet ca un ochi ce plânge
cumplitele osânde dintr-un veac,
erau atunci şi visele departe
apoi s-au împlinit deplin prin arte

fără un strop de viu

muzicianului rock Mihnea BLIDARIU

Mai am o piatră şi-o s-o zvârl în cer,
iar după-aceea am să-l iert de toate
hoinar trăindu-mi câte le mai sper
nuntind în mine ca singurătate,
eu nu am alte taine de trăit,
ascunsul e ascuns şi-aşa rămâne,

Blând mi se-aşterne sufletul trudit
lângă un ieri, un azi, un mâine,
iar de-mi ridic privirile-n înalt
dau de aceeaşi grea singurătate,
am încă de trăit prin celălalt,
rămân uitare-n cele ce-s uitate,
iar când mă-nchin nu văd decât pustiu,
un cer pustiu, fără un strop de viu

rânduirea vieţii

pictorului Ioan BODNAR

Iscusit penelul pânzei i se-nchină,
o lumină vine, alta se tot duce,
anii se adună şi zidesc lumină,
numai umbra cale n-are s-o apuce,

Bântuind prin sine umbra se apleacă
orizontul vremii vremilor să-l ţese,
dar rămân în pânză vremurile dacă
nu-i decât o umbră care s-o apese:
ard culori în pânză, vâlvătăi respiră
rânduirea vieţii care le inspiră

dor de dus

neuitatului primar Iliuţă BONCHEŞ

Icoane sfinte zugrăviră zorii
lângă fereastra casei părinteşti,
iar eu pluteam spre nesfârşit cu norii
uitaţi de universuri la fereşti,
ţineam în braţe depărtări ciudate,
aveam în sânge doar un dor de dus,

Ba chiar speram în taină, câteodată,
o punte dinspre zori înspre apus
neîndrăznind pe curcubeu cu paşii
copilului ce-am fost să îl păşesc,
hai!, îmi spuneam, desprinde-te de laşii
eşecului în spaţiul strămoşesc
şi mută-ţi în prezent măcar urmaşii!

o temniţă cerească

domnului Dan BOSÎNCEAN

Dincolo de cuvinte nu-i nimic,
ard doar nisipuri încă mişcătoare,
nu-i sufletul ce-n două mi-l despic

Bard să rămână-n lumea viitoare,
o parte însă o s-o iau cu mine
să-mi fie sfetnic tainic la fântâni
închipuindu-şi că ceva rămâne
naturii-n care-ai vrut să mă amâni,
căci viaţa nu-i o temniţă cerească,
eu am trăit-o cum a fost, drept dar,
a fost frumos în lumea pământească,
numai că lumea-i veşnicul zadar

zările de după

doamnei Gabriela BOTEZATU

Gândind la toate, nu gândeşti nimic,
abisul te absoarbe sau te-nfruntă,
barzii străvechi în taină-ţi interzic
răsplata de chemat cândva la nuntă,
iar tu te lepezi calm de orice gând,
e-atât de blândă şi despovărarea
lângă un lan cu roade, până când
ai să-ntâlneşti în cale disperarea

Bolnăvicioasă că nici nu exişti
ori poate se-nşelase cărturarul
trăind prin cuget între oameni trişti,
erau şi-atunci şi au băut amarul
zadarnic pus de soartă într-o cupă
ademenind spre mântuiri prezise,
trec pelerini spre zările de după
urmând cărarea ce li se ursise

dragul de drag

pictorului Mihai CĂLDĂRUŞ-TĂUNUL

Mirabilă e calea spre departe
iar unde duce nimeni nu mai ştie,
hoinar prin vremuri totuşi mă desparte
atât de des în altă poezie,
ideea e că beznele nu-mi plac

Căci le socot cădere în ispită,
am să le uit, iar câte mă mai tac
le presurase calul din copită,
dar şi scânteia care-mi dă speranţă
abia clipeşte şi abia se stinge,
rog de povaţă cerul în vacanţă,
ursita mea s-a-ndepărtat şi plânge
şi înţeleg că totul se termină

Tocmai acolo unde-i dat să-nceapă,
atâta dor de calm şi de lumină
uita-va, totuşi, că născut din apă
n-am fost decât izvorul meu pribeag
umbrit discret şi tăinuit sub pleoapă
lăstar divin al dragului de drag

cea de pe urmă

prietenului prieten Alin CALINCIUC

Acolo, în departe de departe,
lumina-şi află trupul meritat,
iar sufletul se-aşterne într-o carte
numai să-şi afle calea de-ntrupat,

Cuvintele încă mai pot zidi,
amurgul lor va amurgi în toate,
lin se aşterne, totuşi, noua zi,
iar soarele lumini însingurate
ne-aduce-n dar şi parcă nu îi pasă
că-i mulţumim cu sufletul sau nu,
irositor de sine el se lasă
umbrit şi înnoptat adesea cu
cea de pe urmă-ntoarcere acasă

dorul de-a şti

colegului Lucian CĂLUŞERIU

Lângă fereastra zării călători
ursesc o nouă cale de-nceput,
cutremurat de liniştea din zori
iar aş porni pe drumul cel ştiut,
am de aflat doar câteva răscruci
neîncercate încă până-acum

Ca să nu-l tulbur pe cel pus pe cruci
acolo, la răscrucile din drum,
l-aş slobozi, l-aş curăţa de răni,
ursirea lui aş lua-o drept povară
şi aş sorbi şi vinul sfânt din căni
eu, eşuatul pe un drum de ţară,
râd totuşi zorii, un alt mod de-a fi,
iarăşi cu cerul zilei se-mpovară
uitând de dorul meu adânc de-a şti

mărul cel rotund

colegei Veronica CĂLUŞERIU

Visând mereu au învăţat să fie,
erau atât de fără de prihană
răsaduri pentru liniştea cea vie
oricând aflată aură-n icoană,
nu-i pângărise nimeni, nu-i umbrise
iluzia pierdută într-aiurea,
culegători de fructe interzise
aveau drept zeitate doar pădurea,

Cuget curat ca mărul cel rotund
ales anume pentru împlinire,
lumina lor palpită în afund
ursind povaţă pentru-ntreaga fire,
şi-apoi târziu, când i s-a pus stigmat,
eternul măr a devenit povară,
iar dragostea n-a încetat să doară
unită-n cântec cerului curat

doar o rădăcină

verişorului Marcel CANTEA

Mi-am pus drept suflet cântecul pribeag
apoi am respirat cu uşurare,
rănile mele-s încă un meleag
cândva trezit de razele de soare,
eram atunci cuvântul nerostit,
lumina lui îşi căuta făgaşul

Căci toate au o viaţă de trăit
apoi se pierd încet în uriaşul
noian de timp în revărsări tăcute
tăcut prelinse numai în lumină,
eu încă am în depărtări ştiute
acum şi pururi doar o rădăcină

pasărea măiastră

verişoarei Marcela CANTEA

M-am tot îndepărtat de rădăcini
atât de mult încât nu mai există,
ridică-ţi ochii şi-ai să sorbi lumini
cu umbra care-n depărtări persistă,
eu sunt acelaşi cum l-am tot visat
lângă cuvinte-n depărtată vreme,
am trup de verbe, mersul apăsat,

Cărările n-au contenit să-mi cheme
adâncile fântâni lângă fereastră
nicicând să sufăr de alean şi sete,
trecutul e ca bolta cea albastră
etern neîncetând să mă regrete
aripă pentru-o pasăre măiastră

nisipuri de biserici

istoricului Gabriel CĂRĂBUŞ

Gonind prin noaptea nopţilor primară
aud cum caii scapără-n copite
buimace stele care împresoară
rotundul cer al noilor ispite,
iar dincoace de cer, de cai, de stele
e universul vremilor din noi
lăsat cum e, lăsat cu toate cele

Ce s-au desprins din ani şi din nevoi,
apoi când totul s-o dura altfel
religii noi vor rostui prin lume
atât de-ndepărtate de acel
biruitor trăirilor postume,
un unic unu, ce ne vruse sferici
şi ne-a pierdut nisipuri prin biserici

cuvântul ce mă-ncape

pictorului Doina Vianora CATARGIU

Deodată-aud cum freamătă pădurea
ori doar copacii ce s-au pus la sfat,
i-am şi văzut cuvintele pe-aiurea
nepăsător la ce-i de învăţat,
apoi cuprins silabă cu silabă

Vibram adânc, căci mă durau altfel,
iar toţi copacii fără nici o grabă
au prins contur şi trup de menestrel,
nu îndrăzneam să îl şi chem în casă
oricât de mult prin cântec mă vrăjise,
râdeam de mine, cupa de pe masă
arsese vinul ce se oţetise

Ca să încerc luminile de sus
atunci când poate o să-mi fie sete,
trecuse vreme, nu ştiu când m-am dus
arzându-mi paşii şi arzând regrete,
rugam cuvântul ca-ntr-o rugăciune
gândul primar cu forme să-l adape,
izvoarele zvâcneau înţelepciune,
uimit priveam cuvântul ce mă-ncape

nopţile prin lume

pictorului Cătălin Alexandru CHIFAN

Conturul beznei nu se desluşeşte,
atâta doar că mulţi mai cred în ea
tăcuţi ca bezna care-i asupreşte
atunci când cerul n-are nici o stea
licărul ei o cale să deschidă
iar înspre ceea ce-i de desluşit
nopţi despicând precum într-o absidă

A timpului prin toate împlinit:
lumească-i lumea doar prin umilinţe,
e ca o pânză din imensa beznă,
xenofobia vechilor credinţe
a prins rugină zilelor pe gleznă,
nimic nu poate îndrăzni penelul,
durerile-l scufundă în neant,
rănit de moarte cade porumbelul
ursit doar păcii şi-un bătrân savant

Când cată sensuri ample în minciună
har Domnului din sine îi aduce,
iar pelerinii-s veşnic împreună
flămânzi de împlinirile caduce
acum şi-n veci, şi-n timpul lor anume
nuntesc cu bezna nopţilor prin lume

clipite şi regrete

doamnei Ortanta CHIRIAC

Oraşul vechi altundeva petrece,
răsună-n el doar vremuri de demult,
trec des pe străzi şi sunt acel ce trece
atent la treceri, chiar dacă-mi ascult
năvala calmă-a propriilor paşi
tămăduiţi cu verbe şi alean,
atâtea treceri sună prin oraş,

Cântarea lor îmi pare un noian
hilar de nostalgii fără scăpare
impuse lumii de un fapt divin,
rămân doar urme în însingurare,
iar vinul se preface în destin,
astfel că bem din cupe mari cu sete
când se preling clipite şi regrete

bolta cea albastră

zicălaşului Ionuţ CHITIC

Inimile-s veşnic înfrăţite
ori în vrăjmăşie încruntată,
nici un suflet aripi ostrnite
ultimului cântec nu le-arată,
ţinem minte numai în alb-negru

Clipele întregii noastre vieţi,
hăruit, nehăruit integru
irosesc atâtea frumuseţi
tăinuite ca într-o fereastră,
inimă, tu singură să-nveţi
că te tragi din bolta cea albastră

baladele ipocriziei

prietenului Paul CIOBANU

Pătruns de sensul vieţii sale
a fost sihastrul dintr-un munte
uitat sub streşine domoale
lângă pădurile cărunte,

Credea că a-nţeles divinul
ideilor şi-al veşniciei
orbecăind precum destinul
baladelor ipocriziei
ajunse-ntr-un târziu religii,
nuntiri pustii ale pustiei
urzind zăvoare sub efigii

umbrind cu zorii

doamnei Viorica CIUBOTARU

Văd orice mit ca pe-o închipuire,
iar calea spre minciună nu-i prea lungă,
oracolii au născocit în fire
rugi şi credinţe care îi îndungă,
iluzii sterpe se mai vând prin piaţă
cu chip de lege fără de-ndoială,
astfel renunţi la propria ta viaţă

Ca să urmezi o cale ireală,
iar zei ciudaţi îşi vântură nisipul
urmând să-ntrupe zei şi mai ciudaţi,
bolnav de suferinţă ne e chipul
omului om ce ne visase fraţi,
toţi răscolim prin rănile-i temute
acum de vajnici negustori de răni,
răsună-n noi dureri necunoscute
umbrind cu zorii sângele din căni

gândul

doamnei Gabriela CLEMENT

Gându-i doar alean cu aripi zvelte,
aripi cu migală întregite,
barzi inspiraţi le-au născocit unelte
rămase pentru vise împlinite,
iar mai apoi ne-nfăşurase gândul,
eu îl mai ţin în taina mea captiv,
l-am şi legat ca-n funie cu rândul
adumbrind în pagini impulsiv,

Câteodată-n lumi necunoscute,
lângă tâmpla zărilor îl pun,
evadând din zilele durute
mă întorc în gând şi mă supun
ezitând de efemer şi teamă,
nins de clipa cerului cel bun,
tresărind de câte ori mă cheamă

noi trepte

colegului de liceu Dan CONSTANTINESCU

Dincolo de cuvinte îngenuncheau cobzarii
abia schiţaţi în umbra puhoiului de vreme,
noi i-am zărit în treacăt, când stelele amnarii

Cu sunete de cobză le-au fost aprins poeme
orbind pe totdeauna pe cei care văzură
nuntirea lui ce este cu-aceeaşi ce va fi
sau cornul abundenţei cum prăbuşeşte ură
teribilă şi cruntă în fiecare zi,
am fi avut cuvinte de vindecat pe-aproape,
nu ne lipsea nici vrerea de-a născoci un leac,
treceau încă cobzarii, revolta lor sub pleoape
istoric se rostise şi ultimului veac,
numai că-n vremea asta şi orbii se-nmulţiră,
e-atâta sufocare jur-împrejur cu orbi,
se-aude universul cum tot mai greu respiră,
cenuşa-ncenuşării nu ai de-ales, o sorbi,
urmând pe calea vieţii, noi trepte se iviră

dezlănţuirea firii

publicistului Virgil COSMA

Veneau din vadul vremii pelerinii,
iar noi priveam şi aşteptam să treacă
răniţi pe frunţi până-n adânc de spinii
golgotelor care-i forţau să tacă,
iar ei, cu soarta lor în împăcare,
l-au copiat în taină pe cel dus

Ca roiul de scântei din fiecare
oracular să-ntrupe pe Iisus
sau un destin supus doar mântuirii
martirizat în toate câte nu-s
altcum decât dezlănţuirea firii

aproape omeneşte

romancierei Lili CRĂCIUN

Luceafărul e viaţa mea secretă,
i-am tot cântat şi i-am tot fost cobzar,
l-am tot trăit prin tot ce se repetă,
iar filele s-au rupt din calendar

Ca să rămână undeva pe cale,
răzbind spre pomul vieţii înflorit
ascunse-n nişte haine ancestrale
ca sens adânc a ce mi-a fost ursit,
iluminat de zorii ce-i vesteşte,
urmează doar întoarcerea în mit
nerăbdător şi-aproape omeneşte

şarpele pe gleznă

sculptorului Florin CRAMARIUC

Frânturi din toate câte râd sub Soare
le mai păstrează într-o taină lemnul
ori în adânc de stea nemuritoare
rostind spre alte lumi numai îndemnul
iubirii fără ţărm şi ţărmurire
nuntind dintotdeauna-n infinit,

Chiar nu e nimeni să ne dea de ştire
râzând că mitul a luat sfârşit?,
avem pe cale noile fântâni,
miracolele lemnului persistă,
azi nimeni nu mai crede în stăpâni,
religvele-s în noi şi mai există
iluminări împotmolind în beznă,
ursind din beznă întrupare tristă
câte un şarpe-ncolăcit pe gleznă

cu stelele pe tâmplă

graficianului Nicolai CRASI

Nici universul singur nu se ştie
imaginat atâta de firesc
căci în simbolul care îl descrie
oracolii străvechi îl povestesc,
l-am admirat şi am aflat cuvinte
aproape pregătite de durat,
imensitatea-i calea spre-nainte

Creată în nicicând de necreat,
rar se întâmplă, totuşi se întâmplă
accesul la creare în alt sens,
spunea un om cu stelele pe tâmplă
imaginându-şi cerul şi mai dens

risipele ideilor

pictorului David CROITOR

De dus povara verbelor pe umăr
a fost şi greu, a fost şi vindecare,
vedeam cum pelerinii fără număr
iubeau ciudata lor înstrăinare,
dar nu-mi păsa, căci eu aveam de dus

Cuvintele drept ultimă povară
rănit adânc şi de cuvântul spus
oricând pe calea zilei înspre seară,
iar martiriul spunerii-mi plăcu
tot mai intens să-l văd săpând prin mine,
omul sortit uşor se-nvaţă cu
risipele ideilor divine

atunci, acum

interpretei de folclor Dana DĂNCILĂ

Din zeii vechi a mai rămas cântarea,
arcanele cereşti şi stâlpi de piatră,
nuntirea şi horirile cât zarea
ademenind şi brazdele din vatră,

Din tot ce-a fost doar strunele adună
aceleaşi armonii de-a pururi sfinte,
natura ca o glorie străbună
cântând cu stele ce rodesc cuvinte
iar despleteşte ce a fost să fie,
luminile respiră împreună
atunci, acum şi până-n veşnicie

sosirea cobzarilor

doamnei Cristina DANCU

Când au sosit cobzari în galaxie
rugasem numai stelele să-mi cânte
izvorul depărtărilor să-mi fie
sfătuitorul care să mă-ncânte
tăcut şi tainic numai cu lumină,
ispitelor luminii să mă dea
nefericit ca cel ce se închină
acum şi-ntotdeauna printr-o stea,

Dar în zadar, căci au tăcut cobzarii
abandonând cuvintele prin cer
nostalgici, dar măreţi precum stejarii
cândva copaci ai sacrului mister,
iar eu am plâns şi-am înţeles că plânsul
ursita mea o rotunjea într-însul

o să vă dau de ştire

prietenului prieten Gheorghe DAVID

Golgota mea-i cuvântul ce-ntârzie
hoinar prin spaţii doar de el ştiute,
eu îl aştept de parcă-ar fi să-nvie
oricând, oricum poemele durute
rămase cu durerile nescrise,
ghicite-abia într-un târziu târziu
hălăduind prin mintea ce le speră
ecou al celui care-a fost să fiu

Dintotdeauna doar o efemeră
abia schiţându-şi urmele prin veac,
vibrând adânc de viaţă şi iubire,
iar de va fi cuvântul să mi-l tac
din umbra lui o să vă dau de ştire

şi se-nchină

domnului Constantin DÎRJA

Când ştiu că mi-s copacii fraţi de sânge
oracular e mărul cel rotund,
nu muşca din fruct de teamă că va plânge
sau de alt gest al vieţii mai profund,
tac împrejur cămările prea pline,
aburul sfânt al fructelor respiră,
nimic din rostul vieţii pentru mine
târziul cel târziu nu îl înşiră,
iar dacă tac, nu mai zidesc nimic,
nimic prin toate-i însă viaţa mea,

Dar am puteri, şi-atunci când mă ridic,
în cerul meu implânt încă o stea
râzând la gândul că-o să-mi dea lumină,
jarul din ea atât de des ar vrea
altcuiva să-i cânte. Şi se-nchină…

fără cânt

domnului Nicolae DOBROTĂ

Nicicând, niciunde, aplecat pe strune,
iubea prin cântec ce e de iubit
cu sufletul vibrând şi se mai spune,
oricât n-aş crede, că e fericit,
l-am tot privit, l-am ascultat o vreme
adânc pătruns de ce avea de spus,
erau cuvinte ample şi poeme,

Dar armonia cântului s-a dus
odată cu rostiri de nerostit,
ba şi cu verbe încă ne-ntrupate,
rămân în urmă răni ca de cuţit
odinioară-n zare implântate,
tristă e lumea încă fără cânt,
amurgul greu apasă pe pământ

căderi întru ispită

domnului Eugen DOMINTE

Erau, cândva, dar nu contează când,
ursite ce păşeau desculţ pe cer,
gleznele lor le-am tot văzut pe rând
eternizate-n sacrul lui mister,
nu intuisem unde se tot duc,

Dar m-a durut adânc atunci plecarea
ori poate sensul ce o să-l apuc
mistificându-mi în poeme zarea,
iar mai apoi şi calea de urmat,
nu numai viaţa pe deplin trăită,
trăind de parcă-aş fi predestinat
eternelor căderi întru ispită

întreaga fire

doamnei Luminiţa DOMINTE

Luntraşii toţi au împietrit pe mal
uitând că-s ape încă de trecut,
misterele se rup din ideal,
iar resemnarea lor a început
numai din ceea care-i prea departe
imensitate-n cer de neatins,
ţin loc seminţei filele de carte
atunci zvârlite pe pământul stins,

Dar nu au parte de rodiri primare,
orbii le coc şi-n taină le consumă,
misterul nu mai e nici întrebare,
iar taina se urzeşte drept postumă,
nu mai e loc de altă amăgire,
trecutu-i închisoare şi cutumă,
e risipire pentru-ntreaga fire

calea spre frumos

fiului meu Andrei DRĂGUŞANUL

Acelaşi cântec ne-a unit în toate,
nici nu contează cine îl sloboade
drept un năvalnic dor de libertate
rămas în creanga pomului cu roade,
eu sunt silaba, iar tu eşti cuvântul
iradiind de sunete profunde,

Din noi se-ntrupă uneori şi vântul
rătăcitor ca noi spre nu ştim unde,
avem acelaşi jar în mistuire,
gândim cu-nflăcărări neţărmurite
urcând ca pe un munte peste fire
şi desluşind luminile ispite,
astfel ne ştiu toţi cei care ne ştiu,
nebiruiţi pe calea spre frumos,
un cântec nou e vinul şi mai viu
lăsat prin preajma vieţilor prinos

doar nopţile se trec

subsemnatului Ion DRĂGUŞANUL

Iar eu nu sunt decât acel ce nu-s,
orbul cel orb ce-şi bănuieşte chipul
nisip pierdut aiurea-ntr-un apus,

Dar numai firul ce-a-ntregit nisipul,
rar mi se-ntâmplă să-nţeleg mai mult,
abia atunci în toate mă cutremur
ghicind în mine ceea ce ascult
ursit de stele-n şovăielnic tremur
şi parcă-mi vine tot atunci să plec
abulic doar pe căi insinuate
numai cu umbra trasă la edec
urmându-mi soarta şi-n eternitate:
lumina mea, doar nopţile se trec

cel mai sigur adăpost

soţiei mele Viorica DRĂGUŞANUL

Venisem pelerin cu strai în zdrenţe,
iar visele îmi atârnau de paşi,
orbit de umbra marilor absenţe
rugându-te odihnei să mă laşi,
iar tu ai râs şi arătându-mi cerul
citeai din steaua mea cu-nfrigurare,
aud şi-acum silabele ca fierul

Durând dureri în lemnul bun în care
risipele de forme se destramă,
apoi îşi află un lemnatic chip,
ghiceai în ceruri drumul ce ne cheamă
urnindu-ne din pulberi şi nisip
şi am plecat de parcă am fi fost
acelaşi fruct al erelor cereşti,
nu-mi mai păsa de cele fără rost
urmând să ne aflăm printre poveşti
lumina – cel mai sigur adăpost

aşchie de lumină

domnului Ioan DUBEI

Iarba-i totul, fir de iarbă,
omul calcă peste tine
apăsat, ca să te soarbă
nerv cu nerv, bine cu bine,

După-aceea să te ducă
unde-i soare şi te-nchină
barzii după cum apucă,
efemerul din lumină
iar o aşchie să rupă

întoarceri în natură

doamnei Cristina Dumitrescu

Cu paşii osteniţi de-nstrăinare
râul cel mare precum apa trece,
iar dacă simt duios o-nfiorare
sorb unda lui cea proaspătă şi rece,
timp pentru timp prin curgeri se consumă,
ideile-s doar frunzele desprinse
nuntind pe unde, unda mea-şi asumă
arsura grea a frunzelor prelinse

După ce-i dat şi după cum îi dat,
uzanţele există în natură:
mi-a fost ursit să fiu prin scăpătat
izvorul viu ce încă se îndură
tocmai şi-acum, când ţărmul unei mări
rapace se repede ca să-l soarbă,
exişti sau nu, aceleaşi depărtări
se vor grăbi spre tine cu o oarbă
cuprindere de sete şi arsură
ademenind întoarceri în natură

ce se poate spune

domnului Narcis DUMITRIU

Nevoia cu nevoile mă-nvaţă
astfel încât să le împac pe toate,
răzbesc mereu spre marea dimineaţă
călăuzind lumini adevărate,
iar când mi-i greu, mi-i leac doar gândul bun
supus şi el nevoilor primare,

Dintotdeauna cerul mi-i străbun
uitat de unii prin îndepărtare,
mie mi-i însă sfetnic şi părinte
iubindu-şi fiul chiar şi când greşeşte
tânjind să-mi fie bine în cuvinte,
răsplata mea de la acel ce este
iertând păcatul cu înţelepciune,
ursind doar ceea ce se poate spune

iarăşi luna

doamnei Mariana FICIUC

Mi-era dor de drumurile mele
aşternute undeva sub paşi,
risipite poate peste stele,
iar târziu copacii uriaşi
au adus doar daruri în fereastră,
nins de daruri iarăşi să mă ştiu
amintindu-mi şi de zarea noastră

Furişată tainic mai târziu,
iarbă, vară, mie mi-s totuna,
cumpenele zilelor mă cată,
iar în nopţi doar stelele întruna
ultimele daruri mi le-arată
când tresare-n ele iarăşi luna

ospăţul cosmic încă nu-ncepuse

muzicianului rock David FODOR

Durând cadenţa timpul se destramă,
aşa a fost din veci şi până-n veci,
vibraţii sacre cântecul îl cheamă
iar înspre stele umede şi reci
doar-doar acolo şi-o afla izvorul

Fantastic al puterii de-a crea,
odinioară-l zămislise dorul
de a cunoaşte, de a exista,
ospăţul cosmic încă nu-ncepuse,
răni însă-ţi pregătisem toţi, Isuse

capricornul

doamnei Elisabeta FUSA

E prea devreme, stau la sfat secunde,
lacrimi se ţes în nu ştiu ce izvor,
iar universu-n stele se ascunde
să-şi tipărească umbra-n viitor,
adică sus, mai sus şi mai departe,
blând repetat în neştiute lumi,
e prea devreme, totul se împarte
tot în atâtea părţi ce ţi le-asumi,
apoi sunt câte nu le poţi cunoaşte,

Fărâme din fărâmi de nesfârşit
unde s-alegi un timp şi te vei naşte
străin de timpu-n care ai trăit,
şopteşte capricornul şi ne paşte

un leac tulburător

pictorului Carmel GEORGESCU

Când lăstărise un penel departe
am prins de veste şi am vrut să-l ştiu
rostit şi ca mesaj pentru o carte,
mesaj tulburător, la fel de viu,
eternului uman adus ofrandă
liturgică de-un mare scriitor,

Gândeam atunci lăuntrica-mi comandă
emoţie de martor visător,
ori vremurile pot să-mi dea dreptate,
rămâne doar aceea ce-i ursit,
ghicisem în penel maturitate,
era menit doar pentru lecuit
sau pentru un răsad de lume nouă
citită-n pânze care l-au vestit
un leac tulburător pentru-amândouă

răpus de libertate

doamnei Raluca GIURCĂ

Rămân pe cale numai răstigniţii,
au de păzit în veci nişte fântâni,
la malul mării marile ambiţii
un ultim cântec s-a prelins pe mâini;
ca să îmi fie jertfa şi stigmatul
abandonat de-ndelungată vreme

Gândeam frumos, dar gândul e păcatul
ideilor ce-ncearcă să mă cheme
ursit şi-ademenit de libertate,
răpus de libertatea ce mă-ntrupă,
căci pricepându-mi sufletul în toate
am îmbrăcat cămăşile de după

zadarnic mitizat

verişoarei Brînduşa Maria GÎZĂ

Bună-i vestirea zeilor pribegi
rostită uneori în faptul serii,
în clipa-n care poţi să înţelegi
neantul fără rost al învierii,
deci nu-mi mai pasă dacă-i văd sau nu,
ursit îmi este să îi ştiu pe-aproape
şi să dansez cu zeii, cu strămoşii, cu
aceleaşi curgeri de vecii pe ape,

Mă-nchin apoi, dar cui să mă închin,
amiezile-s atâta de departe,
ridic deci cupa plină cu destin,
iar vinul iar în două mă desparte;
abia-mi ajung cealaltă jumătate

Gândind că o-mpreun pe totdeauna
într-un rotund al fructelor furate
zadarnic mitizat doar cu minciuna
atât de dens căzând peste cetate

năpustirea ereţilor

verişorului tutelar Mihai GÎZĂ

Mi-aduc aminte, retrăindu-mi viaţa,
iarăşi de satul ocrotit de dealuri,
hai să urcăm pe cer cu dimineaţa
ademenind mereu cu idealuri,
iar de mai crezi şi tu în dimineţi

Găseşte-ţi încălţarea pentru drum,
împresuraţi de vise şi de vieţi
zăresc martirii ca un stâlp de fum,
asupra lor se năpustesc ereţi

umbrit de umbră

marelui trompetist Alexandru HAVRILIUC

Abia atunci a respirat pământul
lângă păduri şi ape curgătoare
ecoul prelungindu-l tainic vântul
xenomaniei încă-ndurătoare,
am fost acolo martor la răscruce
nuntind cu zeii pe vecii apuşi
doar privitor discret printre uluce
rugându-mă în faţa unei uşi,
un alt zăgaz spre tainele supreme

Hotărnicindu-mi calea spre apus,
aveam de dus vreo câteva poeme
visând să vindec rana lui Iisus
rugându-mă ca aripi noi să-mi crească,
iar aripile să mă ducă-n zbor
lăstar să fiu de fire omenească
irositor de sine într-un nor
umbrit de umbra cosmică pustie
căci mă născusem ca vremelnicie

întrupată din mesteceni

colegei Gabriela HAVRILIUC

Grav răsunau mestecenii pe cale,
aveam atunci de dus nişte poveri,
bolnav eram de nostalgii şi jale,
răpus încet de blânde primăveri,
iar cei din jur, în mersul lor spre sine,
erau dintotdeauna fericiţi
luând cu ei luminile divine
astfel încât să poată fi zăriţi,

Hoinar eram şi nu-mi aflam popasul,
aveam de dus cu mine doar fântâni
vibrând în curgeri limpezi precum pasul
reverberat din veacuri, din străini,
iar mai aproape am văzut cum trece-n
lumina lor, ce mi-a rămas departe,
iubirea întrupată din mesteceni
urcând încet în pagina de carte
ca un hotar ce-n două mă desparte

împlinirea golului

nepotului Silviu Dragoş HOJDA

Suntem ciopliţi cam în acelaşi trunchi,
iar dălţile continuă să sape,
luminile respiră din rărunchi
visând că nişte trupuri le încape,
iar mai târziu, când ne aflăm popas,
uitând de cel ce mânuise dalta,

Durăm un cântec doar de bun rămas,
rupându-ne din ce-a lăsat unealta,
atunci lumina poate că se stinge
gemând într-un adânc de suflet pur
ori poate că se mută în alt sânge
şi îşi durează largul ei azur,

Habar nu am apoi ce-o să se-ntâmple,
oricum nu suntem ca la început,
jarişti de spini ne tot împung în tâmple,
dar nu ne dor cât toate ce-au durut
acum când golul altora îl împle

aure pe frunţi

doamnei Sînziana HOJDA

Se-ndepărtase muntele de munţi
însingurat precum o stea polară,
n-avea izvoare, nourii cărunţi
zburătăceau deasupra-i într-o doară,
iar depărtarea tot mai depărtată
avea de dus străinele-i poveri,
nici că-i păsa că muntele se-arată
acolo-n urma zilelor de ieri,

Habar n-avea că muntele se-ndreaptă
ostenitor, de-o vreme, înspre munţi,
jăratecul din depărtări aşteaptă
durând cununi şi aure pe frunţi,
adâncă-i, totuşi, fiecare faptă

mai aproape

prozatorului Constantin HORBOVANU

Când îmi privisem chipul în oglindă
oricare unghi urzea înstrăinări,
nu-i chip de chip şi parcă o colindă
se auzea din nu ştiu ce-nnălţări,
tot eu eram, dar tot mai neştiut,
adus de boare şi lăsat risipă
nicicând lăuntric nu mi s-a părut
tăcerea din afară o aripă,
iar fără aripi nu-ndrăzneşti să zbori,
nu poţi privi în jur din unghiul viu,

Hârtia te refuză uneori
orbită de metafore, târziu
răgaz mi-a dat să caut tot ce mi-s,
ba şi mai mult, de ce conjug a fi
oriunde şi oricând doar cu un vis
vestind în zori mereu o altă zi,
apoi s-a resemnat şi mă încape,
nici că-i mai pasă de ce am de zis,
uitând de ea mi-i mie mai aproape

cămaşa versului

omului-veselie Marcel HORODINCĂ

Mi-am pus cămaşa versului ce cântă
astfel să-ndur cununile de spini,
rar am crezut că suferinţa-i sfântă,
chemarea mea a fost doar spre lumini,
eram numai un foc, o vâlvătaie
lăsată lumii noastre moştenire,

Hoinar prin vremuri, şi-ntr-un strop de ploaie
obişnuiam prezentul să respire,
respiră larg lumina în lumină,
orbii se rup din universul sferic,
dar nu pricep nici cui se mai închină,
iar când păşesc prin marele-ntuneric
nu au habar de tot ce se întâmplă
căci şi credinţa bântuie eteric
apoi se-ntrupă-n spinii de pe tâmplă

ultima stea

caricaturistului Pamfil HORODNIC

Peste păduri se durează păduri,
alte păduri alte păsări să cheme,
mâine, de-ţi este ursit să te-nduri,
firul de iarbă va răzbate prin vreme
iarbă a ierbii, doar ea fără moarte,
lin tropotind spre un alt început,

Harnic urcând şi în fila de carte
oracol să-i fie, durut din durut,
risipă de seve şi de speranţe
omenirii întregi drept religii ursite,
doar iarba durează pe pământ circumstanţe
naturii să-şi afle puteri înnoite,
iar când se va stinge, odată cu ea,
cădea-va în haos şi ultima stea

risipind menirea

marelui scriitor Constantin HREHOR

Clipitele-s în calmă împietrire,
oracolul din urmă ostenit
nici nu mai ştie calea spre iubire
sau dacă vreodată a iubit,
trecutul lui e ca o beznă deasă,
adeseori se-ntâmplă să-l confunde
nu doar cu-o zi din viitor aleasă,
trecutul lui este o beznă unde
ideile nu au nici un contur,
nici nu-ndrăznesc iluziei să-i scape,

Hâd se întâmplă totul împrejur,
rănit de spaime bietul om aproape
e gata să renunţe la ghicit,
hilară-i pare nu doar prorocirea,
odinioară el nici n-a trăit,
risipa lui i-a risipit menirea

ani de liceu – sălbatecă icoană

colegului de bancă în liceu Traian HULUŢĂ

Treceam timizi prin anii de liceu
rostind cuvinte aspre de la ţară,
apoi ne despărţise Dumnezeu,
iar eu m-am stins încet ca o vioară,
astfel trecură anii fără veşti
năvalnic risipindu-ne prin lume,

Hoinar tânjeam să vii să-mi spui poveşti
unde ai fost, cum ţi-ai făcut un nume,
loc mai era în pagini să-ţi încapă
urcuşul lin şi fără de prihană,
ţin încă amintiri zălog sub pleoapă,
ani de liceu – sălbatecă icoană!

colindul

caricaturistului Radu IAŢCU-IATZCO

Romantici până la risipă
am fost ţesut jur-împrejur cărări,
dar le-au furat clipitele în pripă
urmându-mi caii ce scot fum pe nări,

I-am tot privit prin zodii tropotind,
amurguri calme fulgera copita,
ţineam condeiu-n mână şi scriind
cât de adânc mă răscolea ispita
urcatului pe cal pentru o goană

Imaginată din copilărie,
aveam în inimi calul drept icoană,
toţi intuirăm calul veşnicie,
zararnic însă, caii n-au popas,
colindul lor prin larga galaxie
oricum în suflet cântec a rămas

ultimul apus

surioarei Alina IGNAT

Atât de necuprinsă şi vrăjmaşă
lumea e prinsă-n tainic rosogol,
iar prăbuşirea-mi pare-o uriaşă
năpastă a căderilor în gol,
aproape simt cum totul se dărâmă,

Iar suflete-mpotrivă parcă nu-s
gata s-aducă-o ultimă fărâmă
numai din spinii tâmplei lui Iisus,
altminteri universul se sfărâmă
trăgând încoace ultimul apus

o nouă dimineaţă

fetei mele Ana Cozmina IGNAT

Am renăscut din propria-mi cenuşă,
nu-mi pregătisem aripi pentru zbor,
abia de auzeam cum după uşă

Cânta lumina despre viitor,
orbecăisem până-atunci aiurea
zădărniciei dându-i alt obol,
mirat priveam cum mă ştia pădurea,
iar cerul îmi durase un alt rol,
nimic nu mai conta căci învierea
a prins noi rădăcini în viaţa mea,

Iar tu erai un leac pentru durerea
gândită-ntotdeauna ca o stea,
născându-te, m-ai readus la viaţă,
aveam de ce trăi şi fulg de nea
tu mi-ai ursit o nouă dimineaţă

trecutu-i un oraş

nepoatei Carina Ioana IGNAT

Cântau pe strada mare muzicanţi
aduşi de undeva, de pe aproape,
râdea oraşul risipind talanţi,
iar sufletele se-adunau sub pleoape
nostalgice ca-n vremea de trăit
acolo, lângă cer şi lângă munte,

Izvor care-ntr-o stâncă fu cioplit
odinioară, unda să se-ncrunte
ademenită de ştiute căi
numai de ea, în ţinta spre lumină
apele trec pe-nveşnicite văi,

Iar lângă noi oraşul se închină
grav şi solemn acelui cântec vechi
numai prin sate încă moştenit:
ah, cum mai trec perechile perechi,
trecutu-i un oraş şi-atât. Sârşit.

nu contează cum

nepotului Darius Andrei IGNAT

Dovadă că exist e doar cuvântul
adus în pagini grele de cuvinte,
ridică-mi fruntea: cerul şi pământul
iar se scufundă-n largul ei să cânte,
urmează nunta, viaţa e o nuntă
sărbătorită calm de fiecare

Acum şi pururi, cât ar fi de cruntă
nuntirea e destin, e sărbătoare,
dar va veni şi vremea vremuită,
risipa stă în firea omenească,
eternă-i doar speranţa născocită
ispită optimist să ispitească,

Iar ce urmează va urma oricum,
ghicind dorinţe omul se supune
numai nevoii de a fi precum
adâncul lui lăuntric i-o tot spune
tăcut, gălăgios – nici nu contează cum

lăstarul proaspăt întrupat

ginerelui meu Mihai Octavian IGNAT

Mai am încă atâtea de-mplinit,
iar vremurile zămislesc secunde
hrănindu-mi trupul tot mai ostenit
amăgitoare înspre nu ştiu unde,
ieri a fost azi şi odihneşte-n mâine,

Orele trec, cuvântul se-nfăşoară
ca sufletul în ce îi mai rămâne
trăind acelaşi sens a mia oară,
apoi îşi află calea lui în file
visate şi de sfinţi şi de cobzari,
iluziile vremii cu ostile,
amăgitoare sensuri tot mai rar
nuntesc pe zare, adunându-şi mirii

Icoană cu icoană-n scăpătat,
grăunte-i verbul în ţărâna firii
nutrind lăstarul proaspăt întrupat
ades cu rostul parcă fără rost:
trecutu-i viu, pe-acolo am mai fost

cuvântul sacrei lor înţelepciuni

muzicianului rock Vlăduţ IGNĂTESCU

Visând profund se împlineşte visul,
lumina lui durează nou făgaş.
abia atunci şi-acolo paradisul
din cântec o să-şi facă demn urmaş,
ursita lui e semn de închinare
ţinut în taina sufletului vis,

Iar cântecul e ca o lumânare
găsită înăuntru, unde mi-s
nostalgicul alean de veşnicie,
adus din veşnicie de străbuni,
timp fără timp prin cântece să-mi fie
ecoul vetrei mistuind cărbuni
sub paşii blânzi ai celor care-au fost
cuvântul sacrei lor înţelepciuni,
un sine-n care-mi aflu adăpost

propriul lui mister

domnului Traian ILISEI

Trăiam pe ţărm profund neţărmurirea
rămasă-n moştenirea mea pe veci,
aveam un cuib, aflasem fericirea,
iar cerul îmi clipea din stele reci
adânc săpând secundă cu secundă
nici nu mai ştiu pe unde-n viaţa mea,

Iar steaua mea, ursită să se-ascundă
la ceas de taină-mi apărea drept stea,
iluzia era pe-atunci deplină,
se auzeau şi caii sus, în cer,
eram doar fascinatul de lumină
iluminat în propriul lui mister

în fiecare zi

jurnalistei Alina IOSIF

Amurgul e o pasăre-n tăcere
luându-şi zborul amplu şi semeţ,
iar toţi drumeţii scapătă-n mistere
năimiţi de timpul pururi drumeţ,
astfel se face totuşi că arsura

Ispitelor de fiecare zi
o vindecă cu poticneli natura
sunând din corn de vânătoare şi
izvor aflând şi repetând figura
fantastică în fiecare zi

sens al timpului

zicălaşului Constantin IRIMIA

Cobzarul s-a ivit doar ca să cânte
oricând, oricui e dornic de-o poveste,
născut din vreme vremuri să încânte
se tot înalţă peste cer şi peste
tot ce înseamnă-n noi vremelnicie,
acum şi pururi, până sus, mai sus,
nuntirea-n constelaţii să o scrie
tremurător şi tot cu gândul dus,
iar lângă rădăcini, în toate cele
născute dintr-un cântec ancestral,

I-am auzit aleanurile-n stele
robindu-mă acelui ideal
imaginat poate-n netimp de soartă
mit să ne fie cântul de cobzar,
iar el, vrăjit de strune, încă poartă
acelaşi sens al timpului primar

tot ce este

doamnei Dana JAUCA

Dormi, suflete, şi uită-ncet de tine,
ai încă-atât de multe de purtat,
nimic din toate nu îţi aparţine
aşa cum ştii şi crezi cu-adevărat,

Jocul cu focul iată, se sfârşeşte,
acum şi pururi şi-n vecii, amin,
un bard uitat prin tine povesteşte
cu fraze care nici nu-i aparţin
aşa cum ştie despre tot ce este

vremea care trece

domnului Cristinel JURESCHI

Cuprinşi de noi şi răsfăţaţi în parte
rar ne rămâne vreme pentru alţii,
ivindu-se cetalnici dintr-o carte
se sting departe doar cântând cu psalţii,
totul există doar ca-nsingurare,
ideile de mult nu mai adună
nostalgici vindecabili într-o boare
eleusină-a vieţii împreună,
la marginea luminii, lângă bezne

Jucau cei vechi o horă aşezată
uitând de timpul căţărat pe glezne,
răpuşi de timpul care nu se-arată
ecou al umbrei ce umbrind petrece
simbolic lângă zeii în născocire,
chiar nu auzi, nu simţi că-i tot mai rece
hangerul clipei?, lama lui subţire
iarăşi măsoară vremea care trece

o să mă afle zbor

muzicianului rock Radu LAZIN

Reazem să-ţi fie cântecul frumos
ademenit cu stelele pe strune,
durând în toate veşnicul prinos,
un strop de trecătoare-nţelepciune,

Lasă-i pe zei să doarmă-n lumea lor
aproape tot atât de trecătoare,
zi-mi doar un cântec – pas spre viitor,
iar melodia lui fermecătoare
ningându-mă o să mă afle zbor

e prea târziu

coregrafei Alina LEONTE

Am înţeles că trec prin calendare
lungi şiruri lungi de trecători buimaci,
i-aud cum cântă imnele solare,
numai tu, suflet, parcă nu mai taci,
aleanul tău îl duc toţi cântăreţii

Lumeşti în singuraticul convoi,
ei întâlnesc în calea lor drumeţii
orbiţi de buimăceală şi nevoi,
niciunul nu învie prin cântare,
tot trec şi trec în şir pe lângă noi,
e prea târziu, deja-s cuprinşi de zare

cât durează viaţa

maestrului coregraf Costinel LEONTE

Cum dansul e păşire peste cer,
oricum am fi văzduhul ne primeşte
să tot sorbim din sacrul lui mister,
trăind doar bucurii nepământeşte,
iar horele ne strâng lângă străbuni
nuntaşi ai cununiei ancestrale,
e-atât de larg şi parcă prin tăciuni
luminile din cer ne ies în cale:

La dreapta-i pasul, pune încă unul,
e doar ecou spre stânga doar un pas,
orbul cobzar zăreşte doar străbunul,
numai spre el dă cântecului glas,
toţi auzim şi-am tot urma povaţa
eternităţii cât durează viaţa

galaxia apelor Moldovei

domnului Gheorghe LESENCIUC

Gândul meu de taină nu-i decât un munte
hoinărind prin ceruri şi cântând prin sat,
e bucolic râul apelor cărunte
ostenind prin veacuri fără scăpătat,
râul şopoteşte câte o poveste,
glăsuindu-i vremii fără contenire
hăruit naturii, care îl trăieşte,
e alean spre ceruri şi pădurii mire,

Lină e lumina care ne-nfăşoară,
este poate vremea să-l desprind din pleoape,
să-l slobod spre ceruri cântec de vioară,
este poate clipa să mă simt aproape,
norocos din iarbă cerb să mă ridic,
cerb din galaxia apelor Moldovei
izbucnind în cerul stelelor în spic
unde se întrupă necuprinsul slovei
când e preot sacru veşnicul nimic

născându-l iar şi iar

prietenului Constantin LOGIGAN

Cu sufletul precum o stea primară
omul pribeag se caută pe sine,
nu-i loc necercetat pe dinafară,
se risipesc destine în destine,
totu-i zadarnic, runele-s departe,
aproape nimeni nu le mai pricepe,
neantul e o pagină de carte,
trecutul se termină unde-ncepe,
iar filosofii veşnic rătăcind
nu mai trăiesc în largul vieţii lor,

La margine, departe, un colind
orfan îşi poartă timpul ca un fur,
gândul răzleţ e doar o nostalgie,
ideile din veci nu prin contur,
gonit de soartă omul nu-şi mai ştie
amiaza ce se-ntinde împrejur
născându-l iar şi iar în poezie

loc pentru poveste

domnului Ioniţă LUCIAN

Imensitatea unei clipe
o poate măsura întreagă
numai convoiul de risipe,
idee care să-nţeleagă
ţinutul simplu, fără capăt,
asupra noastră pogorât,

La umbra căruia, în scapăt,
un cântec trist a poposit
ca din paharul meu să soarbă
iar vinul vieţii, cât mai este:
atunci când pagina e oarbă
nu mai e loc pentru poveste

îndemnuri dinspre viaţă

poetesei Oltea LUNGOCI

Odinioară nu se mai repetă,
lungi ramuri verzi se duc, se duc pe ape,
trecutul de departe mă regretă,
eu încă-l ţin la fel de strâns sub pleoape
având de gând să-l pun într-un altar

La căpătâiul stelelor din strană
unde aşteaptă sufletul hoinar
nimb să-şi primească raza din icoană
giulgi să-şi dureze din lumina ei
ori trecerea solemnă-n dimineaţă,
căci a primit, prin sacrele scântei,
iarăşi îndemnuri calme dinspre viaţă

clipita însăşi

sunetistului zicălaşilor Dănuţ LUNGU

Drept închinare arborii se-nclină
altarelor din stelele-nflorite,
nervuri de clorofilă sorb lumină,
undele tac şi-ascultă ca trezite
ţinând pe şopot căile lactee:

La începutul sfintei liturghii,
un univers, cu suflet de femeie,
năvală dă în toate şi nu ştii,
ghicind clipita însăşi răsfăţată,
unde-i copacul şi-nspre ce arată

zborul care ne repetă

colegei Ancuţa LUPAŞCU

Abia atunci s-au auzit pândarii
năvală dând spre vieţile primare
ca-ntr-un-nceput de lume, cu cobzerii
uitând de noi şi dispărând pe zare:
ţi-i minte câte ţipete zburară
atunci, ca să-nroşească spre apus,

Le-am bandajat pe răni, să nu mai doară
uitarea şi în rana lui Iisus,
puteam mai mult, de-am fi-nţeles atunci
astfel de drame care se repetă
şi-am fi avut doar cântul drept porunci
ca zborul care totuşi ne regretă
uitat şi el definitiv în prunci

plecând cu uriaşii

nepotului Virgil MACOVEI

Veneau păduri frumoase înspre sat,
iar oamenii în calmă aşteptare
rar mai gândeau că-i vreme de plecat
ghicind prezentul ca pe-o închinare,
iar cântecul venise din păduri
la margine de sat să se rostească:

Martiri ai brazdei, de aveţi securi,
apoi să le lăsaţi să ruginească
căci e păcat să vă goniţi urmaşii
oriunde-n depărtarea pustiită…
vedeam pădurea şi-o trăiam cu paşii
eu, un copil pe-atunci, într-o trăită
ispită de-a pleca cu uriaşii

roua dimineţii

interpretei de folclor Rodica MANCIU

Răpuşi de orbi s-au prăbuşit poeţii
orbecăind în propriul lor destin,
dar îi trezeşte roua dimineţii,
iar vindecare-i cerul cel senin,
căci ei se-nalţă şi păşec pe cer
ademeniţi de taine ancestrale,

Mulţi orbi tresar sub sacrul lor mister,
apoi aruncă pietre peste cale,
nu-i orb să nu urască ce se-ntâmplă
când înţeleg că le-au scăpat poeţii,
iar vindecarea rănilor din tâmplă
uimiţi i-aruncă-n beznele tristeţii

umbra de sub paşi

domnului Mihai MARDARE

Mărturisesc drept taină, dar fără spovedanii,
imensităţii care cândva m-a fost născut
hoinar fără odihnă că, rătăcindu-mi anii,
atât de des îi caut zadarnic în trecut,
iar ei, prin galaxie, mă caută pe mine

Mirându-se că trunchiul din care s-au desprins
are atâtea ramuri, de parcă i-ar fi bine
răpus pe dinăuntru doar de un rug aprins,
dar rugul dă căldură şi, slobozind lumină,
atâtea bezne sparge, eliberând ocnaşi,
revolta lor mă doar, revolta nu alină,
e doar o prăbuşire în umbra de sub paşi

numai ca lumină

colegei Ramona MEDELEANU

Rezemat de steaua ce mi-a fost ursită
am purtat cămaşa neamului străbun,
mi-am plecat genunchii şi mi-a fost ispită
orizontul lumii generos şi bun,
nostalgia vremii mi-a pulsat prin sânge,
am visat năprasnic şi-am ajuns să fiu

Mitul învierii, care mă şi frânge,
eu fiind doar visul ce rămâne viu,
dor nepământeşte câteva aleanuri,
eu le duc spre zare cetluite-n vers,
la fereastra casei numai lanuri, lanuri
efemer trasară calea mea de mers,
astfel irosirea mi-a tot fost străină,
nu i-am dat crezare, în conturu-i şters
umbra mea să crească numai ca lumină

aripi destrămate

doamnei Hermina Cristina MELINTE

Heralzi, poeţii vor aduce veşti,
ei au în sânge libertăţi primare,
răspunsurile-ţi află cine eşti,
metaforele-s taine-n incifrare,
iar scrisul lor e pasăre în zbor
ningând lumină blândă înspre zare,
adesea i-am văzut lângă izvor

Cioplind în unde semne de-ntrebare,
râdeau atunci şi născoceau alt herb
izvorului ţâşnind în libertate
sau, întrupaţi pe şaua unui verb,
treceau cu zeii în singurătate,
iar eu străpuns de-acele-ndepărtări
nu mai aveam nici templu, nici speranţe,
amurgu-l întrupam în întâmplări

Mistificate-n timp de circumstanţe,
eram şi poate nu-mi doream să fiu,
lipseau poeţii, viaţa se golise,
ideile rostite în pustiu
nu mai lăsau vreo şansă pentru vise:
timp fără timp, cu aripi destrămate,
eu încă te trăiesc drept libertate

irositori de sensuri

muzicianului rock Bogdan „Dabija” MEZOFI

Bard renăscut din propria-i cenuşă,
o să-mi aştern metaforele-n file
ghicind în fiecare câte-o uşă
deschisă-n largul şirului de zile,
apoi când menestreli au să se-arate,
născându-mă din noile cântări

Din verbul lor o să-mi durez cetate
ademenind în ea întinse zări
boltite suplu pe eternitate,
iar sufletu-mi va fi un nesfârşit,
jocul cu umbra poate-o să-l cuvânte
abia atunci prin toate împlinit,

Metaforele n-au să-mi mai frământe
ecoul viu al primei mele vieţi
zidită-n treacăt, strunele luminii,
odinioară, când le-am pus pecete,
foşneau până în suflet pelerinii
irositori de sensuri şi regrete

rând în curând

ziaristei Daniela MICUŢARIU

Dormeau adânc cuvintele-n ziare
apoi cumva s-au retrezit la viaţă,
nuntaşii se gătesc de sărbătoare,
iar cântăreţii altceva învaţă,
eram pe-atunci o lumânare-n scapăt
lăsată-ntr-un altar spre priveghere,
aveam să muşc lumina dintr-un capăt

Mărturisindu-mi noua înviere,
iar toţi ştiriştii s-au grăbit să scrie
cu penele din trupul lor desprinse
uimiţi despre-nvieri prin poezie,
ţinteau misterul care se prelinse
aici, sub umbra lumânării parcă,
rând în curând amurgul care vine,
iar mai departe, aşteptând, o arcă
umbreşte anonim alte destine

un învechit eres

domnului Viorel MIHĂESCU

Vai celui care caută-n trecut,
istoria-i o aspră-nşelăciune,
orbu-i apoi erou necunoscut,
rugina peste nume se depune,
el, anonimul, n-a trăit o ţară,
l-a secerat un glonţ şi-atâta tot,

Mireasa lui s-a stins ca o vioară,
iar prispa casei n-a primit nepot,
hoinarii doar mai poposesc arar
adăpostiţi de noapte şi atât,
eroii-s muritorii în zadar,
sângele lor – un viitor urât
crunt retezat de-un învechit eres
uitat în lume, dar trăit prea des

abis în prăbuşire

domnului Gheorghe MIHALCIUC

Grăbită-i Luna, stelele-s grăbite,
hăţişul cosmic trece rostogol,
eternitatea-şi sparge conturul în clipite
omagiindu-şi treapta desprinderii din gol,
rămâne să-nţelegem prin alte-ndepărtări
gândind o amăgire sau poate doar speranţă
hălăduind spre zarea acelor patru zări:
era o noapte sfântă sau doar o circumstanţă?

Mult mai apoi vom trece printre răspunsuri oarbe
ideilor dând vamă fărâma din destin,
har împlinit credinţa în taină ne absoarbe
abis în prăbuşire înspre un sens divin,
la urmă, de urmează, aceeaşi neştiinţă
ca aura-n icoane ne rotunjeşte lent,
iar verbul şi abisul întrupă o fiinţă,
un saţ şi o lumină din marele absent
chemat prin rugăciune şi veşnic prin credinţă

numai despre viaţă

prietenului brezean Mihai MISIUC

Mult mai târziu, când au plecat cocorii
iar vestitorii desluşeau în nopţi
harul ştiut care întrupă zorii
ardeau în ceruri numai struguri copţi,
iar eu ademenit de taina vie

Mutată-n cerul proaspăt pârguit,
i-am închinat atunci o poezie
să-i fie rodul cât mai înmiit,
iar zorii să se-arate cu dulceaţă
unde şi steaua mea s-a fost ivit
ca să îmi cânte numai despre viaţă

acolo unde cântec nu există

muzicianului zicălaş Răzvan MITOCEANU

Rămân atâtea visuri îndrăzneţe
ademenite-n veşnică uitare,
zei din bătrâni uitaţi în bătrâneţe
vii doar în spuma cântecului care
a dezvelit o lume neştiută
năvalnicelor vremi ce se consumă,

Mirabila sămânţă începută
i-a irosit sub aura postumă
trecută-n trecătorii fără ţintă,
orbecăind din clipă-n altă clipă
care se naşte numai ca să mintă
eternizând o trecere în pripă
acolo unde cântec nu există,
nici freamăt, nici înalt şi nici aripă:
un univers şi-o veşnicie tristă

neantul cu clipitele

domnului Constantin MOLDOVAN

Cântând clipitei o păstrez întreagă,
odată fi-va s-o trăiesc din nou,
nici nu contează câţi au să-nţeleagă
sfârşitul ei în ultimul ecou
trezit de-nşiruitele cuvinte
atât de calm din firea mea desprinse,
nu-i mare lucru să păşeşti-nainte,
toate, când vin, sunt aprioric stinse,
iar dacă ştiu de-acele irosiri
nimic nu-mi pare doar zădărnicie,

Mirajul clipei stă în împliniri
oricând în stare clipele să-nvie,
las deoparte filele nescrise,
dar dau năvală alte noi clipite
o să le-ntrup în primăveri şi-n vise
visându-mi nostalgiile trăite
acum şi-ntotdeauna, până unde
neantul cu clipitele le-ascunde

zădărnicie

pictorului Viorica Ana MORUZ

Vibrând de cântec s-a-ntrupat vioara,
iar strunele-s din univers desprinse,
o tot ascult şi-mi tot aduce seara
râul cel sfânt al stelelor prelinse,
inima mea pe toate le încape
chemându-le în taina ei adâncă
adeseori făgaşuri noi să sape

Asemenea ca izvorul într-o stâncă,
nici nu contează dacă o să doară
arsura universului prin sânge,

Miracolul începe-n fapt de seară,
ochiul mi-i treaz, dar inima îmi plânge
rănită grav, definitiv de vise
ursite unei stele ce va stinge
zădărnicia vremilor ucise

fereastra casei

legendarului tobar Ştefan NAGY (Semnal M)

Şoptisem taina imnului spre Yara
tocmai atunci când zeii, în revoltă,
eternizau cu rune şi chitara
fecioarele cereşti păşind pe boltă,
atunci abia mă auzi şi Yara
nedumerită că un om o cântă,

Ningeau cuvinte peste toată ţara,
aidoma ca într-o noapte sfântă
gândeam cu sufletul, de-atunci şi primăvara
Yara-n fereastra casei mi-o implântă

am trăit trăind

domnului Lucian NEACŞU

La vremea vremii înţeleptul,
urzindu-şi liniştea în schit,
cuvântul îl repune-n dreptul
iluziei şi ostenit
aruncă ultima vocală
neantului mereu flămând,

Nu-i viaţa asta vreo scofală,
eu, totuşi, am trăit trăind,
aşa că îi tot cer să tacă,
cuvântul rareori ne-nvaţă
şi el, ca noi, ursit să treacă,
un cântec, totuşi, este viaţă

nesfârşitul speranţelor

doamnei Felicia NEAGU

Fără să-i pese cuiva spre unde,
ei au pornit în şiruri lungi pe drum,
le auzeam cântarea ce le-ascunde
icoana într-o jarişte de fum,
căci fum era, dar fără foc şi pară,
iluzia deşartelor plecări
acolo unde zei odinioară

N-au rezistat ispitelor din zări,
ei înşişi dornici încă să se ştie
aşa cum sunt şi poate vor rămâne
gândind şi născocind drept veşnicie
un nesfârşit speranţelor în mâine

eram un cântec

prietenului Ioan Cătălin NECHIFOR

Icoana zilei aura şi-o ţese,
o să-i ofer ofrandă sufletul târziu,
apoi, la noapte, voi veghea mirese
neîndrăznind lor mire să le fiu,

Clipitele pe trup mi se aştern,
atât de dureroasă-i muşcătura,
toţi am trăit, iar Soarele etern
avea să-mi lase-n verb numai arsura,
l-am tot privit din zori şi până-n noapte
iluminând, de parcă-am stat la sfat
năimind cuvântul cel nescris în şoapte,

Nuntindu-mi viaţa cu adevărat;
eram un cântec, cântecul nu moare
ci poposeşte-n pagină ascuns
horind şi desprinzând din calendare
idei şi-un adevăr de nepătruns,
fără să-mi pese am trăit aiurea
orbit de întrebări fără răspuns,
răspuns mi-a fost şi îmi va fi pădurea

luminii se închină

prietenului prieten Gheorghe NICHIFOREL

Gândisem ca tot omul la destinul
hulpav care în taină stă la pândă,
e mult amar în ce-mi cântase vinul
omagiind o cosmică osândă,
rug fără sens prin univers străbate
golgota împlinirii omeneşti,
hai să păşim adânc în libertate,
eu am nevoie să trăiesc poveşti,

Nu-mi pasă de altarele cu spaime,
iar ipocriţii nu mă vor atinge
chiar dacă în icoane mai îngaimă
hilare cazne după ce m-oi stinge,
intoxicaţi cu născociri primare
făţarnici din născare se adună,
o lume li se-aşterne la picioare,
rămână-n lumea lor cu noapte bună,
eu al lumina, luminos destinul
luminii se închină precum vinul

pururi în lumină

doamnei Alis NICULICĂ

Au fost şi pietre care s-au închis
luând lumini fantastice în ele,
iar în adâncul pietrei nedescris
stau în răgaz necunoscute stele,

Nu-i nimeni care să-ntrevadă
imensitatea tăinuită-n pietre
chiar şi când stele se ivesc, să vadă
umbra lăsată de adânc pe vetre,
lumina lor acum nu mai străluce,
iar când aud tăcerea lor deplină
cu stele acelea m-aş tot duce
ademenit de-a pururi în lumină

viaţa după fiecare

doamnei Adriana NISTOR

Aveam atâtea ţărmuri de atins,
dar primprejur nu se aflau corăbii,
râvneam tăcut, din ce în ce mai stins,
iar prin văzduh doar stoluri mari de vrăbii
aveau de dus în toată lumea veşti,
nici nu contează cât de-adevărate,
apoi din ceruri s-au desprins poveşti,

Ningea cu basme parcă peste toate,
iar eu uitasem vremea de plecare
simţind ades corăbii care vin,
trecut cu vrăbii, stele căzătoare
orbecăind spre cerul cel senin
rămâne viaţa după fiecare

soroc de soartă

lui Stavros Deves (Σταύρος Ντεβές)

S-au auzit într-un târziu măslinii
trecând încet cu caii peste cer,
apoi îngenunchează cu străinii
vrăjiţi întotdeauna de mister:
ridică-ţi ochii şi-ai să vezi şi tu
oriunde soarta noastră îi va duce
să tot vegheze pelerinii cu

Nostalgică zăbavă şi s-apuce
tot pe acelaşi drum pe care noi
eram cândva într-un soroc de soartă
vânat pentru pândarii de apoi –
eroi uitaţi de neştiuta hartă
sub lacrimă cerească pentru ploi

pasăre şi foc

regizoarei Annamaria OLOIERU

Au fost şi zei ce s-au retras în munte,
n-a mai rămas nimic din urma lor,
nici laurii purtaţi cândva pe frunte,
au dezertat deplin din viitor,
mi-i dor de eu, dar nu-mi aduc aminte
anume cu ce verbe să-i mai chem,
răpuse-s şi silabele-n cuvinte,
iar litera-i refugiu şi totem,
am numai gândul de trezit la viaţă

Ori de zidit temeinic în altar
lângă cântări ce uneori ne-nvaţă
o nouă cale, însă în zadar
i-aş invoca în lumea mea, în care
eu însumi simt că totuşi nu am loc,
rămas cu mine ca-ntr-o disperare
uit şi de mine, pasăre şi foc

un ultim basm

muzicianului zicălaş Petrică OLOIERU

Priveam poveşti în calmă întrupare,
eroi păşind pe sunete grăbite
toţi desluşind o lume vie-n care,
rătăcitori prin veacuri, prin ispite,
iar îi strângea o horă împreună
cu alte vremuri puse căpătâi,
acum, de s-au pierdut, nu mai răsună

Ogorul de miracolul dintâi,
lin pasul horei parcă mi-i de lipsă,
orele curg şi împietresc în mine,
iar cântecul dispare în eclipsă,
e prins în fălci de cosmice jivine,
rugina lui înţepeneşte strune,
un ultim basm nu-l poate nimeni spune

numai în munţi

prietenilor brezeni Nicu şi Veronica ONEA

Numai în munţi e Dumnezeu aproape,
i-auzi câteodată respirarea,
când lăcrimează se întrupă ape
uitând că-şi desluşeşte iar chemarea

şi te cutremuri, glasul e fierbinte,
ideile-s curate ca pădurea,

Visezi cu El un timp de dinainte,
epocile au pribegit aiurea
risipa lor de fapte şi de gânduri
o porţi adânc în inima plăpândă,
noaptea-ţi aduce-n casă rânduri, rânduri,
iar stelele-s de veghe ca la pândă
ca să nu piardă tot ce ai de dus,
avutul tău doar lor le aparţine,

O să-l aştearnă mâine drept apus,
neant ce trece-ncet pe lângă tine,
e tot ce ştiu despre-nchinări în munţi,
amin, cuvinte, adormiţi sub frunţi

sens de vreme nouă

doamnei Albumiţa ONIGA

Au fost cobzari, le auzisem paşii
lângă fereastra cerului deplin,
barzi rătăcind spre zări cu uriaşii
ursiţi drept munţi de propriul lor destin,
mi-i amintesc păşind ca pelarinii
istovitor prelinşi din veac în veac,
ţineau în mâini doar strunele luminii
aduse jertfă celor care tac,

Obrajii lor se-mpurpurau cu rouă,
nostalgic cântec le-a fost umbră deasă,
iar eu am frânt o lacrimă în două
gândind că-n sacru visul ce ni-l lasă
aduce iarăşi sens de vreme nouă

ascuns

prietenului prieten Zamfir ONIU

Zădărnicia vindecă tristeţi
atâta timp cât poate să le-amâne
m-au copleşit de-a lungu-ntregii vieţi
făpturile trăind de azi pe mâine,
iar din tristeţea lor am tot sorbit
răcoarea altor noi zădărnicii

Oriunde m-am aflat şi am trăit
nevoia mea de calme veşnicii,
iar primprejur se prăbuşeau secunde
umbrindu-mi umbra-n care s-or ascunde

un veac de suferinţă

domnului Corneliu PALAGHIANU

Chemarea vieţii n-are contenire,
oricând o poţi urma fără zăbavă
râzând discret de falsa izbăvire
numai prin străni turnată ca otravă,
e timpul să-nţelegem că un tată,
lumină fiind, nu-şi asupreşte fiii,
iubirea lui e cea adevărată
urmată cu iubire de toţi viii

Părtaşi sau nu la slujbe fastuoase
aduse de un om drept biciuire,
liturgic spaima lunecă prin oase
adânc vibrând, deşi e amintire
grotesc păstrată într-un timp de spaime
hilar aglomerând de mult altare,
iar omul este pus să tot îngaime
aceleaşi născociri şi bezne care
neagă iubirea, cerând doar suferinţă,
un veac de suferinţă pe fiinţă

fugind

caricaturistului Constantin PAPUC

Când mi-au ajuns cuvintele pe-aproape
orbecăiam cu orbii printr-un sat,
nuntaş păgân de dincolo de ape
sărbătorindu-şi soarta-n scăpătat,
treceau pe uliţi gârboviţi sătenii
apoi prin troscot cred că se pierdeau,
nu-i mai vedeam, dar se cântau utrenii,
tristeţile sub umbra lor piereau,
iar eu, fugind, cu colbul pe-ncălţări,
nu încercam să aflu de ce mi-s,

Parcă pluteam şi-n jururi lumânări
adulmecau frânturi din paradis
pribegilor cândva să le împartă,
ursindu-le desigur unui vis,
cel ce retează-n două, să despartă

poem era şi-acum

Doamnei Ileana PARANICI

I-am auzit mai adineauri paşii,
l-am şi văzut apoi trecând, trecând
ecou profund pe care uriaşii
adeseori îl lasă-n urma lor şi când
ne-a desluşit şi el în depărtare
a respirat adânc dintr-un poem,

Poem era şi-acum, în vremea-n care
am tot privit spre el şi-am vrut să-l chem
risipitorii de cântări să-l vadă
adeverind că e la fel de drept,
n-a mai fost când, ca fulgul de zăpadă
iar s-a pierdut în cerul înţelept,
cer hărăzit odihnei fără capăt,
iar de atunci parcă am prins să scapăt

picurată într-o carte

colegului de liceu Florin PASCAL

Frunza-n frunză când coboară,
linu-i lin şi iar lumină,
orologiul, pe afară,
rugi doar timpului închină,
iar dincolo, mai departe,
nu-i decât o amăgire

Picurată dintr-o carte
astfel scrisă, ca să-nşire
sfinte vorbe, veacuri sfinte,
curgeri calme spre nimic
au adus numai cuvinte
lăcrimându-şi pâinea-n spic

sensul întrebării

domnului Constantin PAVEL

Cu mâinile cuprinse-n rugăciune,
orbit de moarte, marele ascet
numai durerii crâncen se supune
stingându-se pe undeva discret,
trecutul lui fusese plin de viaţă,
a fost iubit şi a iubit intens
nuntind luminii calma dimineaţă
tot lui adusă într-un timp cu sens,
iar după-aceea s-a temut de treceri,
nu-şi mai afla în viaţă nici un rost,

Plângea lăuntric, marile petreceri
agonizau cu toate câte-au fost,
vibra de-un egoism al disperării,
erou uitat al timpului anost
lunatic înspre sensul întrebării

mersul înainte

colegului de liceu Nicolae PAZIUC

Neîngrădit, dar tainic este gândul,
iar eu i-am pus pe aripe cătuşi
ca un blestem al vremilor, avându-l
odinioară tras zăvor pe uşi,
l-am părăsit apoi în depărtare
atât de copleşit de-ndepărtări,
eram pribeag şi-o calmă disperare

Parcă-mi vibra clipitele în nări,
atunci m-am stins în patimi şi eresuri
zădărnicindu-mi mersul înainte,
iar în departe alte înţelesuri
ursite să existe-n necuvinte
ca un izvor se iroseau în şesuri

speranţele petrec

doamnei Silvia PERJU

Singuri şi trişti s-au risipit poeţii,
ideile sunt cioburi cioburate,
lin totuşi curge cu izvorul vieţii
viaţa primară dinspre tot în toate,
iar ei, poeţii, sângerând pe cruci,
ard mistuiţi de verbele trăite,

Plâng doar fecioare-n pagini la răscruci,
e prea târziu şi-aceleaşi vechi ispite
răsar în calea celor care trec
jind după jind prin vremuri ostenite,
urzind idei, speranţele petrec

aştept doar să apun

colegei de liceu Codruţa PETRICAN

Chiar nu mai ştiu de când am prin să fiu
ori ce cuvânt menit mi-i să-l întrup,
dar simt că-n mine s-a făcut târziu,
rugul aprins aş vrea să-l întrerup,
ursita însă-mi cere parcă vamă
ţinutul vieţii încă să-l veghez
adulmecat de o ciudată teamă,

Parcă aş fi abandonat de crez,
era altfel cândva sau mi se pare,
toţi suntem pietre, tainic nepătruns,
răzbind sau ocrotind iluminare
iluminării-n care am ajuns,
chiar nu mai ştiu şi întrebări nu-mi pun,
atins de umbra marelui răspuns
nu mă întreb, aştept doar să apun

umbra de mesteacăn

universitarului Florin PINTESCU

Fremătând mesteceni încă mă aşteaptă,
le-am cioplit pe boltă veghea mea târzie,
o să-i duc departe, unde mă aşteaptă
rând pe rând aleanul ce mi-i dat să fie,
iar răsună umbre unde li-i izvorul,
nimeni nu păşeşte dincolo de ape,

Pasărea din mine îşi clădise zborul
izvodind misterul în zvâcniri de pleoape,
nu va şti vreodată umbra lui ce lasă,
toate se păstrează-n timpul ei primar,
eu sunt stol de aripi şi de timp nu-mi pasă,
sunt numai o filă grea din calendar,
când se va desprinde sigur o să treacă-n
umbra ce-nsoţeşte umbra de mesteacăn

întâilor iubiri

doamnei Maria PINTESCU

Mă-ncenuşam în fiecare clipă,
apoi mă întrupam dintre cenuşi
rând după rând, aripă cu aripă,
iar cineva mă asculta la uşi,
atunci sosise vremea ieşirilor din casă,

Pândarii îmi şoptiră că-s multe de văzut,
i-am salutat în taină, iar vinul de pe masă
nebun de fericire mă rupse din trecut,
treceam din treaptă-n treaptă prin templul insolit,
eram meşteşugarul durându-şi amintiri
să-mi întărească firea, păşind spre asfinţit,
căci rătăcit pe calea întâilor iubiri
uitasem de speranţă, eram deja rănit

răspunsul ca o pasărea răpusă

prietenului prieten Alexandru PÎNZAR

Au fost şi zei care-au trăit prea mult,
le mai zăresc doar umbrele-n risipă,
e parcă trist, e parcă un tumult,
xenofobia lor ca o aripă
a risipit un fel de-ncenuşare,
nici nu mai poţi prin neguri să răzbaţi,
deci te-narmezi lăuntric cu răbdare
rugându-te să afli unde eşti,
uitând de zei, căderea în uitări

Pândeşte peste tot înfometată,
în fond contează-n cele patru zări
nălucile care au fost odată?,
zâmbeşte-n mine întrebarea pusă,
apoi dispare şi mi se arată
răspunsul ca o pasăre răpusă

cel care-i văzuse chipul

doamnei Elena PLĂMADĂ

Eu sunt acel care-i văzuse chipul,
l-am fost desprins din beznă şi-am privit
eternitatea presurând nisipul
nici nu mai ştiu în câte înmulţit,
am vrut doar clipa-n care să-mi zâmbească,

Purtat de aripi iarăşi să mă ştiu,
lumina mea atât de omenească
a tot cioplit prin beznă şi târziu
m-am desfătat cu zâmbetul subţire
abia schiţat acolo-n întuneric,
de-atunci cuvântu-mi este moştenire
ascuns în suflet generos şi sferic

irosit prin tinereţe

domnului Marinică POPA

Mai multe stele au căzut azi-noapte,
am şi cules în grabă câteva,
risipa lor s-a adunat în şoapte,
iar şoaptele-s ascunse undeva,
nici nu există om să ştie unde,
idealiştii doar au presupus
că se întorc credinţele profunde
ademenind în mituri care nu-s

Pe tabla vieţii scrise drept porunci
ori pilde rostuite să ne-nveţe
pe toţi candoarea ce-a rămas în prunci
apoi s-a irosit prin tinereţe

abătut din drum

doamnei Anuca POPOVICI

Am poposit ades lângă fântâni
numai să gust un strop de veșnicie
urmând să duc şi picuirii pe mâini
crezând că taina lumea o cam ştie,
apoi văzând că apei nu se-nchină,

Părelnic parcă abătut din drum,
orbecăiam cu orbii spre lumină
pe lângă stâlpii născociţi de fum,
odată şi odată vom ajunge,
văd cum se-arată zorii pe sub pleoapă,
iar capricornul bezna o împunge
ca doar lumina zilei să încapă,
iar bezna după stele să se-ndunge

purtând doar colbul căii

doamnei Alina Viorela PRELIPCEAN

Am poposit şi eu precum cobzarul
la margine de drum fără sfârşit,
iar depărtarea-şi potrivise jarul
neprihănit şi cald în asfinţit,
acum e timpul să se-arate iele

Vibrând în dansul trecerii în nopţi,
iar cobza tainic risipeşte stele
ori poate doar ciorchini de struguri copţi,
rar, tot mai rar mă-ntreb cam înspre unde
eu ca un cântec limpede m-oi pierde,
las timpul să mă ningă cu secunde
apoi adorm ca seva-n frunza verde

Părtaş puterii cerului să duc
risipa mea în proaspete cuvinte,
e totuşi prea târziu să mai apuc
luminile să le învăţ să cânte,
iar sunt cobzarul, veşnicul drumeţ
purtând doar colbul căii pe sandale
căci mă hrănesc din fructul pădureţ,
e-atât amar şi e atâta jale
aici şi-acum că parcă m-aş desprinde
numai că-n strune cobza mă cuprinde

darul de-a cânta

muzicianului zicălaş Adrian PULPĂ

Adevărul sfânt al altor vremi
dăinuie în cele ce vor trece,
răzvrătit nu poţi să fii, te temi,
idolii sunt răi şi-au să-ţi înece
adevăru-n care tu exişti
numai ca un cântec de vioară,

Prizonier e cântul, ochii trişti
uneori cu dor îl împresoară,
lumea ta e, totuşi, numai lumea ta,
primăveri nuntesc în primăvară,
ăsta-ţi este rostul, darul de-a cânta

uitat drept suflet într-un singur trup

cărturarului Adrian Dinu RACHIERU

A fost o noapte ca întâia oară,
dansam cu lupii, sunetul de corn
rămase drept destin şi drept povară,
iar noaptea s-a ascuns în Capricorn,
apoi pornirăm toţi la vânătoare,
ne-am înălţat ca fulgerul în munte,

Dar arcul ni s-a frânt de-nduioşare,
iar stelele ni s-au prelins pe frunte,
nici nu-mi păsa că cerul sângerează,
ursind torentul trecerii-n clipite

Reînvia din fiecare rază
asupra lumii tot mai ostenite,
cornul cânta, dar nu avea putere,
har interzis în lunile de după
imensitatea vieţii efemere,
edenul nu ştiu dacă se întrupă,
răspunsul poate e acelaşi lup
uitat drept suflet într-un singur trup

ars de noapte

domnului Mihai RĂSTOACĂ

Mai din vale, mai din deal
iarba-ncepe să perinde,
hai, încalecă pe cal,
ai norocul de-a o prinde
iar şi iar, an după an,

Răstignită calm sub paşi,
ăsta-i rostul, un caval
strigă stelele şi-l laşi
timpului captiv să-i fie
ori s-adoarmă ostenit
adumbrit de ce se ştie
cântecul a aţipit
ars de noapte şi pustie

spre maluri

muzicianului zicălaş Narcis ROTARU

Nourii-s corăbii care duc spre zări
alte generaţii şi-un noian de vise
rătăcind pe mare spre îndepărtări,
căutând noi ţărmuri; mie pare-mi-se
iarăşi că sunt nour şi că am de dus
singur o povară, dar nu ştiu spre unde,

Rânduri din poeme îmi şoptesc că nu-s
orbul ce-n orbire mestecă secunde,
totuşi, rupt din bezne, umbra mi-i povară
am să chem corăbii, să plecăm spre larg,
râd când albatroşii lacomi mă-mpresoară,
undeva, spre maluri, valuri se tot sparg

nervurile din frunze

operatorului zicălaşilor Nicolae Gabi SANDU

Nici n-am putut visa cât mi s-a dat,
iluziile nu mi-au fost ursite
căci au rămas la margine de sat
odinioară toate părăsite,
lumina mea îmi deschisese zări
ademenind spre nesfârşit cuvinte,
eram atunci un dor de-ndepărtări,

Ghicisem calea care să mă-ncânte,
apoi am evadat din nicăieri
blagoslovit de şansa spre niciunde,
ieri devenise mâine-n primăveri

Să fiu frunzişul călător pe unde,
apoi ceva ciudat a prins contur,
nervurile din frunze l-au tot scris,
dar eu visam doar Soarele să-l fur
urmând apoi să mi-l prefac în vis

viaţă pământeană

doamnei Daniela SCHIRIAC

Din departe, în aproape
am un dor imens de dus,
numai nu cumva să-mi scape
iar de unde l-am fost pus,
eu îl simt cum mă apasă,
l-aş zvârli, dar nu mai pot,
apoi sufletul nu-l lasă

Să se piardă şi socot
ca să-l apăr de tristeţe
hâtru-n veci să îmi tot fie,
iar de-o fi să-i dau bineţe
rătăcind spre veşnicie,
inima să mă oprească
amurgind în poezie
chip de viaţă pământească

frunză verde

prietenei prietenă Corina SCÎNTEI

Cum să mă nasc a nu ştiu câta oară,
orbii-s mai mulţi, mai plini de răutate,
rar întâlneşti un om sau o vioară,
iar strunele-s de mult pietrificate,
nu pot renaşte fără armonie,
apusul meu va fi definitiv

Surpat de soarta mea, de poezie
ca malul unei ape impulsiv
îndepărtat din rostul lui, din paza
năvalnicelor unde ce s-or pierde
tremurătoare pe vecii în raza
eternei clorofile – frunză verde,
iar se aşterne peste noi amiaza

natura-i sfânta carte

muzicianului Inga SCUTELNIC

Iar printre alte semne de-ntrebare
năvalnicii copaci de lângă drum
găsesc speranţe noi în depărtare,
apoi se-apleacă-n rugăciune cum

Sihaştrii unor vremi de mult apuse,
cutremuraţi de-un dor ce s-a pierdut,
urmau prin ceruri legile nespuse,
tăiate-n stele de necunoscut,
e sigur că mai ştiu ceva copacii,
litanii vechi se mai aud prin seve,
natura-i sfânta carte, de când macii
iarăşi îmi par doar litere, aieve
cioplite-n lan, să mângâie săracii

cântând cu roua

publicistului Mircea SFICHI

M-am cățărat pe arborele vieții,
iar crengile subțiri încă rezistă,
ridic privirea: roua dimineții
coboară-n stele și ades insistă
eu să tot urc și-apoi să o și sorb
atât cât pot din largul univers

Sau să-nchid ochii, să mă știu un orb
furat de umbra trasă după mers,
iar când mă prind cu mâna de o stea
citesc în stele roua cum îmi cântă
har fără preț, iar eu cântând cu ea
iar înțeleg că totuși viața-i sfântă

ursind viorii

doamnei Mihaela SIMINICEANU

Mă dor din vremea vremii mărăcinii,
inima-i cupa cu un vin amar,
hăţişurile nopţii-s ca străinii
abia crucificaţi pe minutar,
e timp, deci, pentru toate şi-nspre zori
logodnele pripite se destramă,
am să păşesc lumina, subsuori
S-or odihni păduri, de bună seamă,
iar lumea-ntreagă, când o să învie,
mi-o descânta de jale şi alean
istoria ştiută să îmi fie
numai stigmatul fiecărui an,
iar miturile-n taină dezgolite
cu alte cupe vor dori să bem,
există încă vrajbe iscusite
ascunse-n înnăscutul meu blestem,
numai că eu mă lepăd de cuvinte
ursind viorii sunet, să mă-ncânte

un ultim cântec

muzicianului Oana-Maria SÎRBU-BOTEZAT

Oriunde s-ar trezi stejarii
au frunze verzi pentru risipă
nuntind la fel ca şi cobzarii
aduşi din veşnicii în clipă,

Mă-nchin acestei măreţii,
arzând de freamăt şi răcoare
rodesc prin preajmă poezii,
iar sufletul mi-i o cântare
adusă vieţilor prinos,

Sfinţită cu pecete sfântă,
în veacul meu melodios
rar, tot mai rar cobzarii cântă,
ba şi stejarii-s tot mai rari
uitaţi în lumea lor profundă,

Bătrâni ca vremea lăutari
o doină-ncearcă s-o ascundă
tot în înalt, ba mai departe,
eternul după ea vibrează,
zarea în două se desparte,
aud stejarii cum visează
tot iscodind, tot născocind
un ultim cântec drept colind

rătăcitorul în eres

doamnei Liana SPULBER

Luceafărul în zori deschide-o carte,
iar filele prin colbuite vremi
adună nostalgii spre mai departe,
nici vorbă, suflete, de toate să te temi,
ai calea ta prezisă de luceafăr,

Sunt sfinte rune-n fiecare stea,
pământ bolnav din universul teafăr,
unind destinul tău cu soarta mea
laşi loc speranţei – sevă în natură,
bogată sevă-n sens şi înţeles,
eu încă port pecetea ei arsură,
rătăcitorul veşnic în eres

venele cu verbe

finei noastre Roxana SUCIU

Rătăcind din zări în zare
ostenit caut izvorul,
xenoman fără răbdare
am să trag curând zăvorul
numai timpul să-mi ajungă
anii cărţii să-i închin

Să-i tot văd cum mă îndungă
unde scrisul mi-i destin,
căci mi-s venele cu verbe
inundate şi senin
uit că sângele-mi mai fierbe

bard să mă-ntorc

prietenului Petrică ŞTIRBU

Prietenul există-ntotdeauna
egal cu sine şi nu are seamăn,
trec păsări mari să înfăşoare luna
rămasă-n veghea unui frate geamăn,
i-am descântat speranţe şi noroc
cuprins de duioşii şi nostalgie,
apoi dansând cu lupii lângă foc

Şi timpul încetase să mai fie,
trec nesfârşite drumuri şi mă duc
imensităţii jertfă să mă dea,
rămân prieteni, fără să apuc
bard să mă-ntorc păşind prin câte-o stea,
uitând de timpul lacom şi caduc

barcă pe ocean

doamnei Cristina ŞUTAC

Câteodată, altădată,
răsfăţat de gând, de faptă,
ironia lui curată
spre clipită se îndreaptă,
tot atunci, din cele lunci
irosite spre departe
nişte stele scriu porunci
alba-n noaptea ca o carte

Şi mi-i iar, şi mi-i alean
umbra ce o duc cu mine
tot spre zarea altui an,
anul ce s-a dus sau vineri
ca o barcă pe ocean

crucea eului

prietenului prieten Daniel TĂNASE

Doar dăruindu-mi sufletul întreg
aş izbuti să scap de datorie,
nu-i însă chip şi-ncep să înţeleg,
iar sufletul continuă să-mi fie
eternul mit al dorului de-a şti,
licărul blând al cosmicii lumini

Trezit drept suflet într-o bună zi,
apoi purtând cununile de spini,
nici nu contează dacă m-au durut,
adâncul meu deplin îmi aparţine,
sunt şi acum doar noul început,
eu pus pe crucea eului din mine

un cântec e Vasile Tărâţeanu

doamnei Elena TĂRÎŢEANU

El şi-a durat în cer o nouă stea,
lumina ei înveşniceşte-n file,
eu o tot văd şi-adesea am plâns cu ea,
ne este frate fratele Vasile,
altoi frumos în versul care cântă

Trăindu-şi veşnicia în cuvinte
a înflorit în limba noastră sfântă
rodind idei menite să încânte,
în lumea lui şi viul e mai viu,
ţinutul nostru-i semnul de nobleţe,
eu drept un cântec pururi o să-l ştiu,
adânc ecou de blândă tinereţe,
numele lui împrospătează anu',
un cântec e Vasile Tărâţeanu

umbrele

interpretei de folclor Gabriela TEIŞANU

Ghicind conturul clar al unei lumi
ascunsă doar simţirii omeneşti
bravez cu verbe şi în strofe nu-mi
rămân decât metafore fireşti,
ieri, mâine, într-o cumpănă cu azi
etern armonizată în balans
la marginea pădurilor cu brazi
adesea invită stelele la dans,

Trec paşi în umbre, totul se transformă,
e-atât de-nchipuit tot ce există,
iar gândurile poartă uniformă
şi în eres cu patimă persistă,
apoi, când fiecare îşi socoate,
nimic din ce a fost nu are formă,
umbrele-s grele, umbrele-s păcate

viaţa ce te-nvie

muzicianului rock Alexandru „Alex” TIPA

Adeseori, cu Xenofan pribeagul,
lângă fântâni păzite de răscruci,
eu stau la sfat, iar Xenofan e magul
xenomaniei semnului cu cruci,
am întrebări, dar magul nu-mi răspunde,
nici el nu mai aflase vreun răspuns,
doar ar fugi şi cum nu ştie unde
rabdă tăcerea ca pe-un nepătruns;
uimirile, mi-a zis, nu-şi mai au rostul,

Ai de trăit, fii fericit cu-atât,
lumea, cum e, îţi este adăpostul,
e timpul să te aperi de urât,
xenofobia cerului se ştie,

Tainele lui există doar în cer,
iar bezna umbrei ţi-i lăsată ţie
povară-nşelătoare de mister,
aici e, totuşi, viaţa ce te-nvie

urcat pe cruce

profesorului Petru TOMEGEA

Privind spre stele-n veşnică mişcare
eu am trăit dincolo de departe,
tocmai eram ca steaua căzătoare
râvnind spre largul paginii de carte,
un dor de ducă-mi clocotea prin sânge,

Tocmai treceau prin preajmă pelerini,
oricum priveam spre calea ce îi frânge
mereu înspre răscrucea cu fântâni,
erau prea trişti să-i însoţesc pe cale,
gândeam să mă opresc la o răscruce,
e lumea mea, iar la răscruci, în vale,
amurgul mi-i urcat deja pe cruce

stele umede

doamnei Silvia TUDOR

Stejari urcând în arborele vieţii
iar noul sens în sine îi cuprinde,
ler, Doamne, ler, sub pleoapa dimineţii
val după val coboară în colinde,
i-aud cântând şi ştiu că-s doar stejarii
ademenind sub umbra lor supuşi,

Trec păsările-n şiruri spre fruntarii
unde s-or duce poate şi cei duşi,
dar cui să-i piese, freamătă stejarul
orbit de măreţie deşi nu-şi
ridică-n stele umede frunzarul

născut încă o dată

doamnei Violeta ŢĂRAN

Vâslind prin spaţiul care nu-l cuprinde
iar ne veghează Soarele părinte,
o să-mi ascult şi sufletul: s-aprinde,
lumina lui va presăra cuvinte?,
e timpul de răsad şi primenire,
tic-tac, tic-tac secuntele se-arată
atât de cer e sacra moştenire,

Ţărm fără ţărm şi-o mare minunată,
aunci când ştii adânc să te cunoşti
rămas de veghe undeva departe
adăpostit şi protejat de proşti,
născut încă o dată într-o carte

lumină să ne-nşire

nurorii mele Adriana ŢICALĂ

Acum s-a întregit un univers,
din dor de dor acum s-a întrupat,
romanticii din miezul unui vers
iar îşi aleg o cale de urmat,
apoi păşesc cuminţi pe drumul lor,
nu-i stavilă pe-aiurea să-i oprească,
au un prezent al lor şi-un viitor

Ţinut cu vrednicie omenească,
iar împrejur e-atâta fericire
cât poate-ncape încă-n necuprins,
astfel ni-i dat de soartă şi de fire,
luminii dedicaţi cu dinadins
aura ei lumină să ne-nşire

lăstar de sunet sacru

frăţiorului Alexa ŢICALĂ

Având în tine fratele meu geamăn
las doar cuvântul scris să te cuprindă,
eu pot doar vredniciei să te-aseamăn,
xenomania iarăşi mă colindă
adeverind că viaţa e frumoasă,

Ţinut de taină, tainicul ei rai
ispitelor luminii se mai lasă
chemată cu ardoare doar când ai
acasă mântuirea ta supremă
lăstar de sunet sacru pe un nai,
acasă e în sine o poem

aproapele-n aproape

doamnei Mihaela UDUDEC

Mirabilă e steaua celui care
iar se întoarce unde-i aşteptat
hoinar de obicei prin depărtare
având un pat de frunze pe-nserat,
el prin pădurile potecile le ştie,
lângă copaci se simte-n siguranţă
aproape, ba chiar frate să le fie,

Ursit de cântec, duce o speranţă,
de câte ori alt suflet nu se-ncape
un leac aduce şi tămăduind,
desculţ păşeşte uneori pe ape
el are trupul veşnic un colind
ce mângâie aproapele-n aproape

ultimele cântări

poetului şi istoricului Vasile URSACHE

Vinul cel bun a amurgit în cupă,
a mai rămas din el o picătură,
sunt cântecul ce rănile-şi astupă
iarăşi tânjind întoarceri în natură,
lăsând o boare blândă să mă-nşire
eternitatea nu-i decât cenuşă,

Un cântec vechi încă îmi dă de ştire,
rămâne de deschis numai o uşă
săpată-n stânca altor depărtări
abulică întoarcere-n nimic,
cerneală părăsită-n călimări,
hiperbolă prin care mă dezic
exasperat în ultime cântări

frunză pe ape

prietenului Viorel VARVAROI

Visam să fiu, n-am vrut nimic mai mult,
iar lumea îmi părea un fruct rotund,
obişnuiam în taină s-o ascult,
rănit doar de nelinişti în străfund,
erau şi aripi rătăcind prin toate,
le îmbrăcasem noaptea pe furiş,

Vâslind pieziş şi calm spre libertate
aripile le-am tot purtat pieziş,
rar se-ntâmpla să mă desprind din file,
visam atunci nostalgic într-o stea,
acum mă-ntreb când te-am pierdut, copile
rămas departe, lângă zarea mea,
o, cât de lungă-i calea ce mă-ncape,
iar eu sunt frunză lunecând pe ape

icoane

pictorului Mihai VARZARI

M-a copleşit de mult însingurarea
iluziilor vieţii pământeşti,
hilar corăbii mai brăzdează marea
atunci când parcă nu mai ştii ce eşti,
iar şarpele-ndoielii te încearcă

Vibrând prin inimi doar ca un ecou
al vieţii care meritase parcă
reînvieri şi retrăiri din nou:
zac păsări albe-n crucile din cer
atât de crunt fixate în piroane,
râd proştii slobozindu-se-n mister,
iar stelele se spulberă-n icoane

ce are să se-ntâmple

colegului Liviu VELNICIUC

L-am auzit şi-am plâns de plânsul lui,
iar rănile-i nătrasnic m-au durut,
visam că este, dar ştiam că nu-i,
iar mitul ce vestea un început
uitării fu sortit şi se dărâmă,

Val după val, castelul de nisip
e gata să ajungă o fărâmă,
laguna schimbă zilnic câte-un chip,
nimic statornic nu va mai rămâne,
invazia speranţei ia sfârşit,
credinţele ce-au fost cândva stăpâne
ideilor deja s-au risipit,
un singur icnet gândurile-mi împle:
cu noi, ceilalţi, ce are să se-ntâmple?

cu sufletul destin

Doamnei cântecului românesc Sofia VICOVEANCA

Sunt oameni ce-şi au sufletul destin,
oameni frumoşi duraţi drept catedrală,
făpturii lor dumnezeieşti mă-nchin,
iar verbele parcă învie-n coală
atunci când scriu poeme despre ei

Visând un cântec şi purtat de-un altul,
iar viaţa-mi pare cel mai drept temei
ce luminează până şi înaltul
ori şi mai sus de-nalt şi de lumesc
vibrând adânc în suflete pribege,
e-atâta har în cântec şi-l trăiesc
aşa cum numai sufletu-nţelege
naturii sale să îi dea un sens
chiar mai presus de fire şi de lege
atavic dor de a trăi mai dens

litera subţire

poetului Ovidiu Alexandru VINTILĂ

Oraşul e o linişte bizară,
vin peţitori la vreme de peţit,
iubirile se nasc în fapt de seară
durând atât pe cât le-a fost ursit,
iar toţi bătrânii regăsesc biserici,
uitate rugăciuni se-nvaţă iar,

Agnosticii se simt aproape sferici,
letargicii se vaită-n zadar,
e fluxul dens pe străzi şi mi se pare
xenofobia în real progres
ameninţând cumva spre-ndepărtare
nuntirile sfârşite în eres,
deci prunci nu se mai nasc şi de o vreme
rar mai adorm cu tâmplele pe coate
uitaţi poeţii săvârşind poeme

Vibrând amar în grea singurătate,
iar cei ce duc cuvintele povară
nu par să aibă altceva de spus,
tăcerea în tăceri se înfăşoară,
iar ultimul poem, într-un apus
lăsat pe masă umbrei moştenire,
adâncă-i umbra, litera-i subţire

taina ce mă cheamă

doamnei Angela ZAROJANU

Adâncă-i stânca şi n-o pot străpunge,
nu pot luminii să-i mai dau de capăt,
gonind prin cosmos calul mă ajunge,
e timpul să înalec şi să scapăt,
lumi răsfoite mi-au rămas în file,
acolo toate vârstele-mi se-adună

Zadarnic sub coperţile ostile
adânc trăite numai împreună,
ruine-mi par de ierbi acoperite
orbecăind prin vremi şi prin uitate,
jarul mocneşte, verbele pripite
au şi pornit cu mine înspre zare,
numai că eu nu le mai iau în seamă
ursind finalul tainei ce mă cheamă

cu sufletul în palme

duminica, ia-ţi sufletul în palme şi-i cântă
ca unei nemaivăzute păsări pribege,
apoi sloboade-l şi dacă se-avântă
spre ceruri înseamnă că înţelege
şi că-l poţi retrăi pe deplin cunoscut,
iar stigmatul cuvântului va dura o cetate
din toate durerile ce te-au durut,
din tot şi din toţi, şi din toate,

apoi deschide fereastra cât mai larg înspre lume
şi soarbe din cerul ei ce se-ntoarce
să-ţi fie alean, să-ţi zidească anume
un templu ce zboară şi zvâcneşte din arce

dincolo de timp, de dureri şi prefaceri,
dincoace de-aceste îndelungi sărbători
căci taina-i un dangăt amurgindu-te-n faceri
să-ţi pună pecetea cea nouă din zori